

LETNIK XXVI, JANUAR-FEBRUAR 2018

Mir
1-2

Odmev Medžugorja

OSREDNJA TEMA: MEDŽUGORJE – IZBRANA ŽUPNIJA

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti 25. decembra 2017

"Dragi otroci!

Danes vam prinašam svojega Sina Jezusa, da vam da svoj mir in blagoslov.

Vse vas kličem, otročiči, da živite in pričujete
milosti in darove, ki ste jih prejeli.

Ne bojte se!

Molite, da vam Sveti Duh da moči,
da boste radostni pričevalci ter ljudje miru in upanja.

Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu."

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti 25. januarja 2018

"Dragi otroci!

Ta čas naj bo za vas čas molitve, da bi se Sveti Duh preko molitve spustil na vas in vam dal spreobrnjenje. Odprite svoja srca in berite Sveto pismo, da bi po pričevanjih tudi vi bili bližje Bogu. Išcite, otročiči, nad vsem Boga in Božje stvari in pustite zemlji zemeljske, ker vas satan vleče k prahu in grehu.

Vi ste poklicani k svetosti in ustvarjeni za nebesa.

Zato išcite nebesa in nebeške stvari.

Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu."

IZ VSEBINE REVIJE

SPOROČILA Kraljice miru ... 2, 4

Z MARIJO BEREMO

SVETO PISMO ... 6

SPOROČILO PO JAKOVU ... 8

TEMA MESECA

MEDŽUGORSKA ŽUPNIJA V

MARIJINIH SPOROČILIH ... 9

INTERVJU

Nevenka Ivančič ... 15

SVETNICA 20. STOLETJA

Sv. Marija Goretti ... 20

V RAZMISLEK

Satan se prikaže Mirjani ... 25

RENE LAURENTIN ... 28

MOLITEV

Marija, žena brez mnogih besed ... 32

PRIČEVANJE

Medžogorje - kraj

Božjega usmiljenja ... 34

MARIJINA PRIKAZOVANJA

PO SVETU

Lurd (Francija) ... 37

NOCOJ SE ME LAHKO

DOTAKNEJO ... 41

RAZMIŠLJANJE s. Emmanuele ... 42

MARIJINI OBROKI ... 45

ROMANJA ... 46

Spoštovane bralke, spoštovani bralci!

Takoj za družino ima v Cerkvi velik pomen župnija. Svojevrsten dokaz za to je tudi dejstvo, da v Medžugorju Marija ni izbrala samo vidcev, ampak je na poseben način izbrala tudi **medžugorsko župnijo** (kar je večkrat poudarila). Torej ni izbrala šest posameznikov, ampak **skupnost**, v kateri so ti posamezniki rasli, zoreli, kjer so se versko vzgajali, molili, poglobljali svojo vero ... Preko te skupnosti je izbrala tudi vse romarje, ki prihajamo tja, in po nas tudi naše župnije! Temu Marijinemu klicu in »vzgoji« župnijske skupnosti je posvečena osrednja tema tokratne številke.

O tem, kakšen je pomen medžugorskih dogodkov tudi za nas, teče beseda v članku o znanem mariologu Renéju Laurentinu. Spomnili smo se tudi obletnice prikazovanj v Lurdu, saj prav v teh dneh mineva 160 let, odkar se je Marija prvič prikazala Bernardki. To in še kar nekaj drugih dobrih prispevkov smo vam, spoštovani bralci, pripravili za branje.

Sredi februarja se že začne letošnji postni čas. Naj bo tudi za nas to čas milosti in ponovne vrnitve v objem nebeškega Očeta. Zato se potrudimo, da se bomo po Marijinem nasvetu zavzeli za vsaj eno dobro spoved v tem času, za sodelovanje z Božjim usmiljenjem in za odpuščanje.

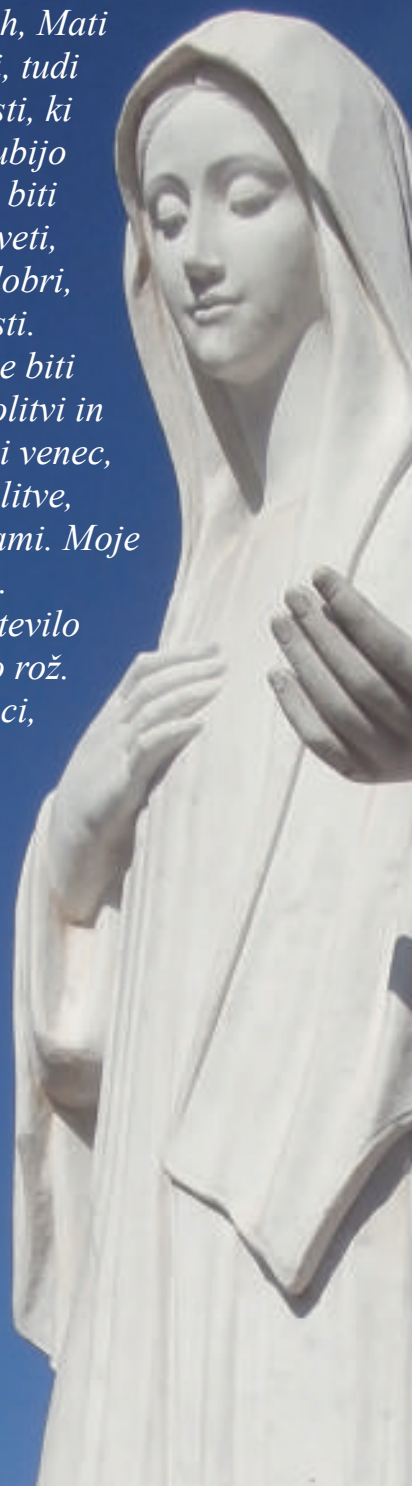
Kraljica miru, prosi za nas!

*Sporočilo Kraljice miru
po vidkinji Mirjani Dragičević Soldo 2. decembra 2017*

„Dragi otroci,
na vas se obračam kot vaša Mati, Mati pravičnih, Mati
tistih, ki ljubijo in trpijo, Mati svetih. Otroci moji, tudi
vi ste lahko sveti, to je odvisno od vas. Sveti so tisti, ki
neizmerno ljubijo nebeškega Očeta, tisti, ki ga ljubijo
nad vse. Zato, otroci moji, vedno si prizadevajte biti
boljši. Če si prizadevate biti dobri, morete biti sveti,
čeprav o sebi ne mislite tako. Če mislite, da ste dobri,
niste ponižni in oholost vas oddaljuje od svetosti.
V tem nemirnem svetu, polnem pretenj, bi morale biti
vaše roke, apostoli moje ljubezni, iztegnjene v molitvi in
usmiljenju. Meni pa, otroci moji, podarjajte rožni venec,
rože, ki jih tako ljubim. Moje rože so vaše molitve,
izrečene s srcem, ne pa samo zrecitirane z ustnicami. Moje
rože so vaša dela molitve, vere in ljubezni.

Ko je bil moj Sin majhen, mi je govoril, da bo število
mojih otrok veliko in da mi bodo prinašali mnogo rož.
Nisem ga razumela! Sedaj vem, da ste vi tisti otroci,
ki mi prinašate rože, ko nad vse ljubite mojega
Sina, ko molite s srcem, ko pomagате
najsiriromašnejšim. To so moje rože. To je vera,
ki stori, da se vse v življenju dela iz ljubezni,
da se ne ve za oholost in da se je vedno
pripravljeno odpustiti, nikoli ne soditi, vedno
poskušati razumeti svojega brata. Zato,
apostoli moje ljubezni, molite za tiste, ki ne
znajo ljubiti, za tiste, ki vas ne ljubijo, za tiste,
ki so vam storili zlo, za tiste, ki niso spoznali
ljubezni mojega Sina. Otroci moji, to želim od
vas, ker, pomnite, moliti pomeni ljubiti in
odpuščati.

Hvala vam!”

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mirjani Dragičević Soldo 2. januarja 2018

*„Dragi otroci,
ko na zemlji izginja ljubezen, ko se ne najde poti rešitve, jaz, Mati,
prihajam, da vam pomagam, da spoznate resnično vero, živo in
globoko! Da vam pomagam, da resnično ljubite. Kot Mati
hrepenim po vaši vzajemni ljubezni, dobroti in čistosti. Moja želja
je, da ste pravični in da se ljubite. Otroci moji, bodite radostni v
duši, bodite čisti, bodite otroci.*

*Moj Sin je govoril, da je rad med čistimi srci, ker so čista srca
vedno mlada in vesela. Moj Sin vam je naročal, da odpuščajte in
da se ljubite. Vem, da to ni vedno lahko. Zaradi trpljenja
rastete v Duhu. Da bi čim bolj duhovno rasli, morate
iskreno, resnično odpuščati in ljubiti. Mnogi moji otroci
na zemlji ne poznajo mojega Sina, ne ljubijo ga, vi pa,
ki ljubite mojega Sina, ki ga nosite v srcu, molite,
molite in v molitvi občutite mojega Sina ob sebi, naj
vaša duša diha Njegovega Duha.*

*Jaz sem med vami in govorim o malih in velikih
stvareh. Ne bom se utrudila z govorjenjem o
svojem Sinu, resnični ljubezni. Zato, otroci
moji, odprite mi svoja srca. Dovolite mi, da vas
materinsko vodim. Bodite apostoli ljubezni
mojega Sina in mene. Kot Mati vas prosim, ne
pozabite tistih, ki jih je moj Sin poklical, da vas
vodijo, nosite jih v srcu in molite zanje!
Hvala vam!”*

Z MARIJO BEREMO SVETO PISMO

NE DOVOLITE SATANU, DA Z VAMI DELA, KAR HOČE

Medžugorski vidci trdijo, da je med enim od prikazovanj Marija jokajoč rekla: »Pozabili ste Sveto pismo!« Prebirajmo skupaj Staro in Novo zavezo, da bi spoznali Očeta, Sina in Svetega Duha.

Če se tega zavedamo ali ne, je vse človeško življenje zaznamovano z duhovnim bojem med dobrim in zlim. V tem boju lahko aktivno sodelujemo na strani dobrega ali na strani zla, lahko smo pa tudi pasivni, brezvoljni ... Eno od Marijinih sporočil pravi: »Molite, otroci, da vas satan ne bo majal kot veje v vetru. Bodite močni v Bogu.« (25. maj 1988) »Poberi se, satan,« je Jezus odločno ukazal hudiču (Mt 4,10).

Bog in satan nas vabita k sebi

Bog nas vabi k sebi in želi, da v

duhovnem boju s svojimi mislimi, besedami in dejanji sodelujemo na strani dobrega, satan pa se bori, da bi nas odvrlel na svojo stran. Da bi v tem uspel, nam zlo prikazuje v lepi luči. Tako nas najprej zbega, in če mu dovolimo, nas popolnoma zmede. Sveti Pavel pravi, da se tudi sam satan preoblači v angela luči (2 Kor 11,14). Satan nas želi speljati na napačno pot. Ne more pa tega storiti, če mu tega ne dovolimo, pravi sporočilo 25. julija 1993. Zato je pomembno oblikovati svojo vest, znati razločevati. To ni rezervirano samo za mistike, ampak je življenjsko pomembno in nujno za vse vernike. Lahko se namreč zgodi, da se ne zavedamo zla v sebi in okrog sebe, da se nanj tako navadimo, da nas sploh ne moti več. To pomeni, da smo uspavali ali celo omrtvili svojo vest.

Družba v državah, v katerih vsaj statistično prevladujejo kristjani, je dober primer zmedenosti, brezvoljnosti in pasivnosti tistih, ki bi morali biti sol zemlje in luč sveta.

Česa vsega ne smemo dovoliti satanu?

Sporočila pravijo, da ne smemo dovoliti satanu, da deluje po stvareh, ki nam škodijo, da ne smemo dovoliti, da naredi nered v naših srcih in v naših družinah. Ne smemo dovoliti, da nas vleče sem ter tja in dela z nami, kar hoče, da nas zapelje, da upravlja z našimi življenji, da zavlada v naših srcih (14. januar 1985, 30. januar 1986, 25. februar 1988, 25. januar in 25. februar 1990, 25. januar 1994 in 1998) ...

»Ne dopustite satanu, da deluje v vašem življenju po nesporazumih, nerazumevanju in zavračanju drugih.« (25. januar 1990) Sveti Pavel piše: »Kar pa sem jaz odpustil, sem odpustil ..., da nas ne bi ukanil satan. Njegove misli pa nam niso neznane« (2 Kor 2,5–11).

Posebej mu ne smemo dovoliti, da nam vzame pogum, ker je jemanje poguma njegova najuspešnejša taktika. Včasih se lahko zgodi, da se zelo in dolgo trudimo, ker pa ne dosežemo tistega, kar bi po svojem mnenju morali doseči, obupamo, zmanjka nam poguma. Zato sporočila pravijo, da se ni treba boriti s svojimi močmi, ampak dopustiti Bogu

Stvarniku – Svetemu Duhu – Božji milosti, da nas preoblikuje, spreobrača, spreminja, da nas vodi, da nam v tišini govori in da vstopi v naša življenja. (25. maj 1998, 25. julij 2006, 25. november 2006, 25. februar 2009).

Satan je pravzaprav slabič

V priliki o sejalcu Jezus govori o tistih, ki se dajo hitro zmesti. Takoj ko slišijo besedo, pride satan in že odnese besedo, posejano vanje, oni pa to dopustijo (Mr 4,13; Mt 13,18–23; Lk 8,11–15). S svojo voljo se moramo aktivno zoperstaviti zlu. Sv. Terezija Deteta Jezusa je rekla, da je satan pravzaprav velik slabič. Če smo do njega nesramni, beži stran. Če smo popustljivi, se hrani z našo močjo, s tisto, ki je nismo izkoristili zoper njega, in tako se njegova moč krepi, dokler nas ne zlomi.

»Ne dopustite, da vas satan zavaja in dela z vami, kar hoče! Želim, da ste odgovorni in odločni,« pravi sporočilo 25. januarja 1998. »Poberi se! Za menoj, satan! V spotiko si mi, ker ne misliš na to, kar je Božje, ampak kar je človeško,« je Jezus odločno rekel Petru, ko je videl, da se je le-ta dal omajati (Mt 16,21; Mr 8,31–9,1; Lk 9,22–27).

Ne domišljajmo si, da ne bomo nikoli padli. Padel je celo Peter. Jezus je to napovedal in Petru rekel: »Simon, Simon! Glej, satan vas je zahteval, da bi vas presejal kakor pšenico. Jaz pa

sem molil zate, da ne opeša tvoja vera. Ko se boš nekoč spreobrn timer, utrdi svoje brate» (Lk 22,31–32; Mt 26,31–35; Mr 14,27–31; Jn 13,36–38). Niti padec niti greh nista zaman ali brez pomena, če se iz njih kaj naučimo. »Bog miru pa bo prav kmalu strl satana pod vašimi nogami. Milost našega Gospoda Jezusa naj bo z vami« (Rim 16,20).

Ti teksti želijo biti spodbuda za branje Knjige vseh knjig. V resnično

duhovno korist vam bodo samo, če boste objeli Sveto pismo in se poglobili v odlomke, ki so tukaj navedeni, če boste globlje iskali in prebili resnično veliko več časa s Svetim pismo kot s tem skromnim zapisom, ki ga imate v rokah. Božja beseda je živa in dejavna (Heb 4,12). Če se izpostavimo njenemu delovanju, ima sama v sebi moč, da nas spreminja.

Lidija Paris, Glasnik mira 1/2010
Prevedla Petra Černivec

SPOROČILO PO VIDCU JAKOVU ČOLU

Jakov je imel vsakodnevna prikazanja nebeške Gospe od začetka do 12. 9. 1998, ko mu obljubila, da se mu bo prikazala enkrat letno, na Božič. 25. decembra 2017 je prejel naslednje sporočilo:

„Dragi otroci, danes vas kličem, na ta milostni dan, da prosite Gospoda za dar vere.

Otroci moji, odločite se za Boga in pričnite živeti in verovati v tisto, k čemur vas Bog kliče. Verovati, otroci moji, pomeni predati svoja življenja v Božje roke, v roke Gospoda, ki vas je ustvaril in ki vas neizmerno ljubi. Ne bodite verniki samo v besedah, ampak živite in pričujte svojo vero z deli in s svojim osebnim zgledom.

Bogom, vašim

Odprite in

svoja srca in

kako se vaša

spreminjajo in

vaše življenje

delom v vašem

moji, brez Boga ni

Mati posredujem pri svojem Sinu in Ga prosim, naj obnovi vaša srca in naj vaše življenje napolni s svojo neizmerno ljubeznijo. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.“

Pogovarjajte se z Očetom.

izročite mu videli boste, srca

kako se bo čudilo Božjim življenju. Otroci

življenja in zato kot vaša

TEMA MESECA

MEDŽUGORSKA ŽUPNIJA V MARIJINIH SPOROČILIH

Marija je izbrala župnijo Medžugorje

Poleg petih glavnih sporočil, ki jih je Marija na začetku prikazovanj dala vsemu svetu, je zlasti po Mariji Pavlović od 1. 3. 1984 do 8. 1. 1987 dala vsak četrtek posebna sporočila tudi za župnijo Medžugorje. S tem je pokazala, da je poleg šestih vidcev **izbrala tudi župnijo in romarje** za svoje sodelavce in pričevalce. To je omenila že v prvem sporočilu, ko je rekla: *»To župnijo sem na poseben način izbrala in jo želim voditi. Z ljubeznijo jo varujem in želim, da bi bili vsi moji. Hvala, ker ste se nocoj odzvali. Želim, da bi bili vsak večer v čim večjem številu z menoj in mojim Sinom.«*

V tem sporočilu sta pomembna dva glagola, **izbrati** in **voditi**. Kot je nekoč Bog izbral Izraelce in jih potrpežljivo vodil skozi zgodovino,

da je mogel po njih posredovati svoje sporočilo razodetja, tako je Marija izbrala to župnijo, da bi jo duhovno vodila in po njej posredovala sporočila vsem ljudem. V četrtek, 21. 3. 1985, je to misel še ponovila: *»Na poseben način sem izbrala to župnijo, ki mi je dražja kot ostale, v katerih sem prebivala, ko me je poslal Najvišji.«* Vsekakor je želela Marija tisto, kar je bilo na začetku njeno sporočilo vsem ljudem, poglobiti v medžugorski župniji in med romarji. S tem bi postala njena sporočila razumljivejša in sprejemljivejša za oddaljene ljudi, za ves svet.

Poklicani na pot spreobrnjenja

Kako Marija vodi? Marija je želela biti navzoča v tej župniji. (15. 3. 1984, 30. 1. 1986, 25. 3. 1987) Dobro je poznala naravo, navade in slabosti župljanov ter romarjev, z njimi je

želela sodelovati, ker se je zavedala, da potrebujejo Božjo pomoč. Zato jih je vabila tja, kjer se Božja pomoč najde. Na prvem mestu je molitev, ki jo močno priporoča v vsakem sporočilu, nadalje Marija vabi k sveti maši (7. 3. 1985, 16. 5. 1985) in pobožnosti ter češčenju Svetega oltarnega zakramenta (15. 3. 1984), k molitvi k Svetemu Duhu (zelo pogosto), k branju Svetega pisma (8. 10. 1984, 14. 2. 1985) in rednemu pristopanju k zakramentu svete spovedi. Njena sporočila želijo ustvariti plodna tla v srcih župljanov, da bi postali pričevalci tega, kar dela Bog po Mariji v njihovem kraju.

Izvolitev te župnije je Marija predstavila v sporočilu 8. 3. 1984: *»Dragi otroci, spreobrnite se v župniji. To je moja druga želja. Potem se bodo spreobrnil tudi tisti, ki bodo prihajali sem.«* Marija je člane župnije prosila tudi, da bi živeli njena sporočila. (16. 8. 1984)

Spreobrnjenje župnije je v službi vernikov in romarjev, ki prihajajo v Medžugorje. Najprej se morajo spreobrniti župljani, da bodo mogli pričevati romarjem o poti spreobrnjenja, sprave z Bogom, k čemur vabijo Marijina sporočila. Ker spreobrnjenje ni stvar trenutka, ampak je dolgotrajen proces rasti v veri, ga je Marija priporočala v različnih sporočilih. Ko je zaključila sporočila župniji, ji je zagotovila svojo podporo in bližino, obenem pa

jo je ponovno spomnila na to, kar pričakuje od nje: *»Dajem vam svoj posebni blagoslov in ostajam z vami na vaši poti spreobrnjenja.«* (25. 3. 1985) To zagotovilo v ničemer ne postavlja župljanov Medžugorja pred druge. Če bodo skrenili s poti spreobrnjenja ali pozabili nanjo, jih čaka resno opozorilo: *»Otroci, rada bi vam pripravila čudovit šopek za večnost, toda vi ne sprejemate poti spreobrnjenja, poti odrešenja, ki vam jih ponujam po teh prikazovanjih.«* (25. 7. 1995)

Župnija Medžugorje kot oaza miru

Marija je izbrala to župnijo kot poseben kraj, oazo, v kateri bodo mogli ljudje najti mir z Bogom in z drugimi. *»Bog mi dopušča, da z Njim ustvarim to oazo miru. Vabim vas, da jo varujete, da bo vedno čista. Obstajajo tudi nekateri, ki jo mažejo z nemarnostjo, in uničujejo mir ter molitev. Vabim vas, da bi pričevali in s svojim življenjem pomagali, da se ohrani mir.«* (26. 6. 1986) Ko je Marija imenovala Medžugorje 'oaza miru', je to povezala s svojim temeljnim sporočilom o miru. Opozorila je župljane, da se ne smejo pustiti zavesti: *»kajti onkraj oaze je puščava, kjer se skriva satan, ki želi skušati vsakega od vas.«* (7. 8. 1986) Koliko materinske skrbi za župnijo najdemo v teh dveh sporočilih!

Tako oaza kot puščava imata svetopisemsko ozadje. Oaza s hladno,

svežo vodo sredi vročega poletja pomeni osvežitev, počitek, življenje. Izraelci so hodili štirideset let po oazah sredi pustinje. »Izraelovi sinovi so se odpravili iz Ramesésa in se utaborili pri Sukótu. Odpravili so se iz Sukóta in se utaborili v Etámu, ki je ob robu puščave. Odpravili so se iz Etáma in krenili proti Pi Hahirótu, ki je nasproti Báal Cefónu, in se utaborili pred Migdólom ... Odpravili so se iz Mare in prišli v Elím, kjer je bilo dvanajst studencev vodá in sedemdeset palm; tam so se utaborili. Odpravili so se iz Elíma in se utaborili ob Trstičnem morju. Odpravili so se od Trstičnega morja in se utaborili v Sinski puščavi ...« (4 Mz 33,8–12) Spisek je še dolg. Puščava je v Svetem pismu tudi kraj skušnjave. Ljudstvo je šlo skozi različne preizkušnje, ko je hodilo po pustinji. Evangelisti niso pozabili zapisati, da je Jezus na začetku svojega poslanstva šel v puščavo in se boril s hudičem, ki ga je skušal. S

tem je pokazal, kako je mogoče premagati hudičeve skušnjave.

Vsak župljan se mora zavedati, da se nahaja pred izbiro: oaza ali puščava. Sam se odloča o tem, ali bo ostal zvest Mariji ali se bo klanjal zlatemu teletu. Romarji morejo tako pri župljanih in njihovih družinah doživeti ali izkušnjo oaze ali puščave. To potrjuje tudi resno Marijino opozorilo: *»Prišla sem k vam, da vam pomagam, zato vas kličem, da spremenite svoje življenje, ker ste hodili po žalostni poti propada. Ko sem vam govorila: spreobrnite se, molite, postite se, ste ta sporočila vzeli preveč površno. Začeli ste po njih živeti, pa ste jih pustili, ker so vam bila pretežka.«* Marija je nadaljevala z opozorilom, naj se ne vdajajo češčenju denarja. Če bodo častili to zlato tele, bodo spreminjali oazo v puščavo. *»Zaradi svojega žalostnega dobička ste se odvrnili od Boga in od mene. Želela sem z vami ustvariti oazo miru, ljubezni,*

Januar-februar 2018

11

dobrote ... Zato vam pravim, da se satan igra z vami in vašimi dušami.»
(25. 3. 1992)

Molitev za edinstvo župnije

Marija ima poseben načrt s to župnijo, ki ji je namenila določeno poslanstvo. Očitno je bilo v zgodovini te župnije neko nesoglasje med dvema deloma, Medžugorjem in Bijakovici, zato je Marija povabila k molitvi za edinstvo: *»Danes vas prosim, da nehate s slabim govorjenjem o drugih in da molite za edinstvo v župniji. Moj Sin ima poseben načrt s to župnijo.«* (12. 4. 1984) Molitev za edinstvo župnije zelo spominja na Jezusovo velikodušno molitev za edinstvo njegovih učencev, da bi mogli uresničiti svoje poslanstvo v svetu. (Jn 17) Marija je tedaj spomnila na

eno najbolj razširjenih razvad med kristjani: opravljanje. Če se razpase, more ogroziti povezanost in življenje v župniji. Zato se je treba proti njemu boriti.

Ko so gradili cerkev sv. Jakoba od 1966 do 1970 pod modrim vodstvom fra Radovana Petrovića, so se nasprotja v župniji nekako pomirila, tako da so gradnjo končali pomirjeni. Marija je s tem povabilom želela opozoriti, naj se ne ponovi več kaj takega.

Omenili smo že, da je Marija dajala sporočila za župnijo zlasti po vidkinji Mariji Pavlović. Ko jo je ta vprašala, zakaj ni dala sporočila 26. 4. 1984, ji je odgovorila: *»Nikogar ne želim siliti k temu, česar ne čuti in ne želi, čeprav sem imela za župnijo posebna sporočila, s katerimi sem želela zbuditi vero vsakega vernika. A zelo*

malo ljudi je sprejelo moja sporočila ob četrkih. V začetku jih je bilo veliko, kasneje pa, kakor da jim je to postalo nekaj vsakdanjega. Zdaj, v zadnjem času, nekateri sprašujejo za sporočilo iz radovednosti, ne pa zaradi vere in pobožnosti do mojega Sina in mene.» (30. 4. 1984)

Nekateri so se ob tem Marijinem sporočilu čutili prizadete, zbal so se, da jim Kraljica miru ne bo več dajala sporočil za župnijo. Naslednji teden je rekla: *»Govorim vam in želim govoriti še naprej. Vi samo poslušajte moja navodila!«* (10. 5. 1984) Manjkajoče sporočilo je pripomoglo k temu, da so se župljani malo zresnili. Marija je bila še dvakrat brez sporočila (14. in 28. 6. 1984), s čimer jih je želela zbuditi iz mlačnosti in pozabljivosti.

V začetku leta 1985 je zapretila, da bo prenehala s sporočili za župnijo: *»Dragi otroci! Dan za dan sem vas klicala k prenovi in molitvi v župniji, toda tega ne sprejemate. Danes vas zadnjikrat kličem. Zdaj je postni čas in v tem času morete kot župnija vzljubiti moj klic. Če tega ne storite, vam ne želim več dajati sporočil, s čimer se Bog strinja. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.»* (21. 2.) Čez mesec in pol, na veliki četrtek, je Marija dala sporočilo z več upanja: *»Dragi otroci! Zahvaljujem se vam, ker ste začeli v svojem srcu bolj misliti na Božjo slavo. Danes je dan, ko sem hotela prenehati z dajanjem*

sporočil, ker me posamezniki niso sprejeli. Župnija pa se je prebudila, zato vam želim dajati sporočila, kot še nikoli prej v zgodovini od začetka sveta. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.» (4. 4.) Ker so nekateri sprejeli Marijina naročila, se je odločila, da bo še naprej govorila župniji, hrabrila bo tiste, ki so se spremenili, ostale pa klicala, da bi tudi oni naredili korak preobrata in sprejeli njena sporočila.

Kljub temu ni ostalo samo pri tem. Marija ni želela, da bi župnija ostala pri lažnem prepričanju, da je vse dobro. Čez eno leto je ponovno povabila župnijo, da bi se odločila: *»Dragi otroci! Danes vas kličem, da se odločite, ali boste živeli po*

sporočilih, ki vam jih dajem. Želim, da bi zavzeto živeli po njih in jih širili. Posebno želim, dragi otroci, da bi bili vsi Jezusov odsev, ki bo svetil temu nevernemu svetu, ki hodi v temi. Želim, da vsi postanete vsem luč in v luči pričujete. Dragi otroci, niste poklicani, da bi bili v temi, ampak ste poklicani k svetlobi. Zato bodite luč s svojim življenjem. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.» (5. 6. 1986) Ni mogoče razbrati, kaj se je tedaj spremenilo v župniji, toda Marija je nehala dajati sporočila za župnijo. Vsekakor je bila Marija zelo **potrpežljiva pri vzgajanju** izbrane župnije.

Pomen župnije

Marijina izbira župnije Medžugorje za pričevanje življenja po njenih sporočilih kaže na pomen prostora in okolja za krščansko življenje. V Medžugorju se krepi vera, ki je našla svoje mesto v vsakdanjem življenju, medsebojnih odnosih in v skupnosti. Družine pričujejo z odprtostjo za življenje, otroke, z zvestobo in s skrbjo za starejše, osamljene, pa tudi z življenjem po veri na različnih področjih. Ob njih so samostani, kraji, kjer je mogoče videti in čutiti življenje vere v konkretnem vsakdanjiku. Podobno bi morale biti tudi župnije v svetu oaze miru, življenja, ljubezni in upanja.

Nekateri so že napovedovali, da so župnije preživele in da bo ostala le

osebna vera ter kakšne skupine in gibanja. Toda življenje v veri potrebuje svoje naravne in konkretne temelje, zato so in bodo še naprej župnije naša Cerkev. Tu krščanske skupnosti živijo ali pa životarijo, tu jih povezuje tiha Marijina bližina.

Počasi bi se lahko umirilo 'nomadsko' klatenje nekaterih kristjanov od župnije do župnije. Ljudje potrebujemo trdnost in zvestobo v določeni skupnosti ter odgovornost zanj. Župljani morajo spoznati, da so župnije kraji spreobrnjenja, milosti in miru. Kristjani ne moremo živeti nepovezani, kot samotni posamezniki. Šele v skupnosti imamo namreč možnost celovitega odgovora na Božji klic in življenja po njegovih zapovedih, možnost medsebojne pomoči. Župnije so naravna nadnarava, prostori milosti v vsakdanjosti, živeča bogočloveškost. Tu moremo **posvečevati** svoje življenje: odnose, vzgojo, delo, praznovanja, bolečine, solidarnost, odpuščanje.

Marija naj z ognjem svoje bližine in milosti podpira naše župnije, kot je to storila z župnijo in župljani sv. Jakoba v Medžugorju. Tako se bomo mogli odžejati sredi napornega potovanja po puščavi in najti mir ter nove moči za nadaljevanje poti in za življenje v skupnosti. Že na zemlji moremo živeti nebesa ali pekel.

Primož Krečič

INTERVJU

MARIJA NAS KLIČE IN ČAKA

Za tokratno številko naše revije sem dobil prijetno nalogo, da bralcem predstavim gospo, ki mi pomaga pri romanju invalidov v Medžugorje, Nevenko Ivančič. Ona je tista, ki poskrbi za invalide s primorskega konca. Poskrbi torej, da je avtobus s Primorske poln, poišče duhovnika, kar včasih ni ravno lahko, pripravi program na vožnji tja in nazaj pa še kaj bi se našlo. Pa dajmo besedo kar njej.

Nevenka, najprej se nam, prosim, predstavi, da bodo bralci malo bolj vedeli, kdo si.

Kot si napisal, sem Nevenka, rodila sem se v majhni istrski vasici Movraž. Odraščala sem v tradicionalni krščanski družini še z dvema sestrama in nonotom (dedkom). Z njim smo skupaj s sestrama molili sv. rožni venec. Nato

me je pot vodila najprej k Marijinemu delu in Bog me je poklical v samostan k redovnicam notredamkam. Tam sem bila deset let in to je bila moja šola življenja. Toda to ni bila Božja volja zame, zato sem šla iz samostana. Potem se je zgodilo, kot pravijo: Bog ti eno okno zapre, drugo ti pa odpre. Namreč takoj sem dobila službo na Društvu slepih in slabovidnih v Kopru. Tam sem tudi spoznala svojega moža, ki je slep.

Torej delaš z invalidi. Najbrž pa si aktivna tudi v domači župniji? Kaj delaš?

Ja, sedaj živiva z možem v Kopru in sem aktivna v župniji. Rada berem berila in pojem v pevskem zboru. Organiziram tudi duhovne obnove za slepe in slabovidne v Vipavskem križu. Ta srečanja imamo dvakrat letno, v adventnem in postnem času.

V domači župniji učim tudi verouk.

Povej, Nevenka, kje najdeš moč za svoje delo? Tisti, ki te poznamo, namreč vemo, da nisi povsem zdrava, pa tudi mož je invalid.

Ja, ko sem bila stara 22 let, sem imela odstop mrežnice in sem bila zaradi tega operirana. Toda odstop se mi je še enkrat ponovil in sedaj na eno oko ne vidim nič, na drugo pa z očali kar dobro. Moč črpam iz osebne molitve in tudi iz skupne molitve z možem, ko moliva en del rožnega venca skupaj z radiem Mir Medžugorje. Prav posebej pa vedno novo moč prejmem po zakramentu sv. evharistije.

Opazil sem, da imaš svoj profil tudi na Facebooku, kjer deliš dobre misli in širiš spodbude svojim prijateljem.

Zdi se mi, da tudi na takšen način lahko oznanjaš evangelij in širiš Marijina sporočila. Preko spleta lahko deliš tudi tistim, ki niso verni, in oddaljenim.

Vem, da greš rada v Medžugorje. Ali se poleg tega romanja invalidnih oseb, pri katerem pomagaš pri organizaciji, udeležuješ še katerega drugega?

Ja, z možem greva vsaj še enkrat z župnijo. Kajti mož pravi, da gre domov. Lahko zaupam, da je njegova mama rojena v Donjih Vinjanih blizu Medžugorja. Tako greva na to pot dvakrat letno.

Marijo zelo častiš. Kaj ti pomenijo

njena sporočila?

Ja, Marija mi v mojem življenju veliko pomeni, saj se lahko vedno obrnem nanjo, ki je moja in naša mama. K njej se vedno zatekam, tako je bilo tudi, ko sem bila v samostanu. Njena sporočila so mi vedno navdih in vedno, ko dobim sporočilo, si rečem: to moram delati, tako, kakor nas ona spodbuja, uči. Zato molim za mir. Poizkušam živeti, kakor nam Marija naroča, a včasih mi ne uspe. Ampak njena sporočila so zato, da nam pomagajo.

Kdaj pa si bila prvič v Medžugorju?

V Medžugorju sem bila prvič že leta 1986, potem pa dolgo ne. Drugič sem namreč šla leta 2007, od takrat pa hodim tja vsako leto.

To je pa zelo zanimivo, ta več kot dvajsetletna »pavza«! Ali nam lahko zaupaš, kako je bilo prvič, ko si romala v Medžugorje, in kaj te je nagovorilo, da si leta 2007 ponovno šla tja in da od takrat nisi nehala?

Ja, prvič sva šli v Medžugorje s sodelavko. To je bilo res lepo doživetje, ki mi je ostalo v zelo lepem spominu. Ko sva prišli dol, sem doživela mir, ki ga ne znam opisati z besedami. Ko smo šli na Križevac in na Hrib prikazovanj, sem čutila Marijino varstvo, kot da me spremlja povsod. Leta 2007 pa me je zopet poklicala. Seveda sem se na njen klic odzvala in to traja do sedaj.

Kako pa doživljaš romanje z invalidi, za katerega oba veva, da je povsem drugačno od običajnih romanj?

Ja, to je zame res ena lepa in posebna izkušnja, ko vidiš vse te invalide, kako so veseli in hvaležni, da lahko gredo k mami Mariji. Ja, pri nastanitvi je pač tako, da nismo vsi

skupaj, a so vseeno zadovoljni in hvaležni, da jih sprejmejo prijazni domačini iz Medžugorja z veseljem in potrpežljivostjo ... in nje seveda zastonj. Na lanskem romanju je bilo še posebej lepo, da nas ja avtobus peljal na program, ker smo bili kar dva kilometra proč od cerkve. Smo se pa v avtobusu vse zmenili. In še nekaj je bilo lani zanimivo. Z nami sta bili tudi dve naglušni muslimanki. Oni sta bivali v drugi hiši. Pater Marjan je šel po kosilu k njima, zvečer pa mi je povedal: »Veš, ti dve muslimanki sta vedeli o Medžugorju več kot jaz.« Glede hrane nisem imela nobenih težav z nikomer, za vse je bilo zelo dobro poskrbljeno.

Ker si že velikokrat romala v Medžugorje, te prosim, da nam poveš, katere so po tvojih izkušnjah razlike med običajnimi romanji in romanji invalidov.

Ma mislim, da so invalidi bolj potrpežljivi in so zadovoljni z vsem. Mislim, da so tudi bolj hvaležni, da

Foto vir: <http://www.medjugorje.hr>

gredo lahko dol. So bolj »dovzetni« za Marijo in veliko jim pomeni duhovna hrana ... in tako romanje je zanje zagotovo pravo duhovno bogastvo.

Romanja v Medžugorje ni brez vzpona na Križevac in na Hrib prikazovanj. Kako je v tem primeru poskrbljeno za invalide?

Mislim, da skoraj ni razlik. Tudi invalidi lahko gredo na Križevac in Podbrdo, in sicer s pomočjo fantov iz Cenacola, skupnosti, v kateri so tisti, ki se zdravijo od odvisnosti. Samo prijaviti se je treba prej. Skoraj vsak invalid pa lahko pride do Plavega križa. To je tam, kjer se je Marija prikazala v začetku, ko so otroke iskali in preganjali, pa je ona vedela, da jih tam ne bodo našli. Tam se ob Marijinem kipu lahko moli, poje, sedi v tišini ... Lepo je poskrbljeno za invalide tudi pri sveti maši: ko je zunaj, je prostora za vse dovolj, če je

dež, pa je maša v cerkvi ali v rumeni dvorani, ki sta tudi dovolj prostorni. Za tiste, ki ne zmorejo nobene poti, pa je možnost za molitev križevega pota in rožnega venca južno od cerkve, v bližini velikega križa, kjer je tudi postavljen križev pot in so upodobljene skrivnosti svetlega dela rožnega venca.

Morda kdo od invalidov že razmišlja, da bi se letos udeležil tega romanja oz. mednarodnega srečanja za invalidne osebe (letos bo od 14. do 17. junija), pa se ne more odločiti. Kaj bi mu priporočila oz. kako bi ga spodbudila, da bi zbral pogum in se vendarle odpravil na to pot?

Vsi, ki bi radi šli v Medžugorje, naj se opogumijo ... naj se ne bojijo, kajti Marija jih čaka. Marija je naša Mama in nas ima rada, še posebej invalide, ki trpijo in se žrtvujejo. Pridite, ne bo vam žal.

Pa še malce nagajivo vprašanje, ki se nanaša na tvoje sodelovanje pri organizaciji romanj. Si že kdaj bila v taki stiski ali zadregi, da si sama sebi rekla: tega se pa ne grem več?

Ne, tako pa nisem nikoli razmišljala. Res pa je, da je to zelo odgovorno delo, veliko je organizacijskega dela, veliko telefonskih klicev. Pa skrb, ker ne veš skoraj do zadnjega, kje bomo spali. Toda jaz rečem: »Marija, ti boš že zrihtala, da bo dobro.« Ko vidim invalide, kako so zadovoljni in veseli, in ko jim pomagam, si mislim: zakaj ne bi tudi naredila nekaj zanje?!

Kako se pa ti osebno pripraviš na romanje? Kaj je zate najpomembneje?

Jaz se pripravljam tako, da vse izročam Mariji. Vedno ji zaupljivo rečem: »Glej, Marija, ti mi priskoči na pomoč, jaz pa bom naredila to, kar moram jaz narediti.« Pomembno se mi zdi, da človek zaupa v njeno varstvo in se mu prepusti, kajti ona nam vedno pomaga in prosi svojega

Sina, da posreduje za nas.

Nevenka, kot soorganizator ti želim, da bi še dolgo sodelovala in da bi mi ti bila v pomoč pri organizaciji romanj za invalide osebe. Za to pomoč se ti iz srca zahvaljujem, posebej ker vem, da je dobrega sodelavca treba znati ceniti ... Sicer sva pa oba orodje v Božjih rokah. Hvala tudi za ta najin pogovor.

Jurij, tudi jaz se zahvaljujem tebi, da lahko delava skupaj, ko si tako potrpežljiv ter poln dobre volje in optimizma. Verjamem, da bova lahko še povezana pri tem delu, ki nama, o tem sem prepričana, daje obilo lepih trenutkov, posebej z invalidi, ko jim pomagava priti v Medžugorje. Vsem donatorjem pa iskrena hvala za darove za prevoz – hvala iz srca za nazaj, se pa že sedaj priporočam in tudi zahvaljujem za naprej.

Kraljica miru, prosi za nas!

Pripravil: Jurij Rakuš

Januar-februar 2018

19

SVETNICA 20. STOLETJA

SVETA MARIJA GORETTI (1890–1902)

Rojstna hiša

»Vam pa, ki poslušate, pravim: Ljubíte svoje sovražnike, delajte dobro tistim, ki vas sovražijo. Blagoslavljajte tiste, ki vas preklinjajo, in molíte za tiste, ki grdo ravnaajo z vam« (Lk 6,27–28).

Kako izpolniti te besede, kako jih udejanjiti v življenju, nam s svojim čistim zgledom, belim kakor lilija, kaže deklica, ki ob svoji smrti ni bila stara niti dvanajst let. Rodila se je v mestu Corinaldo mami Assunti in očetu Luigiju Goretti za dve leti starejšim bratcem Angelom. Corinaldo danes velja za enega najlepše ohranjenih srednjeveških italijanskih mest. Izven mestnega obzidja se širi podeželje, ki pa konec 19. in na začetku 20. st. ni bilo prav obetavno za življenje. Mama in oče sta le s težavo zaslužila dovolj, število lačnih ust pa se je povečevalo, zato sta sklenila, da poskusita srečo

drugje. Tako se je družina preselila na drugo stran italijanskega škornja – v mesto Colle Ganturco. Čez štiri leta dva možakarja, Luigi Goretti in Giovanni Serenelli, zaradi edine možnosti preživetja skleneta, da se skupaj preselijo v vas Le Ferriere di Conca, da bi skupaj, kot najemniki, obdelovali zemljo grofa Mazzoletija. To področje, znano tudi kot Pontinsko močvirje, za bivanje ni bilo primerno, saj je bila ves čas »v zraku« smrtonosna malarija.

Družini sta živeli v stari tovarni sira, delili so si kuhinjo, ki se je nahajala sredi stavbe, z vsake strani pa je krilo stavbe vodilo v bivanjske prostore posamezne družine. Giovanni je imel s seboj še sina Alessandra, ki se je kljub svojemu težkemu življenju (mama ga je že kot otroka želela utopiti v vodnjaku, po nekaj mesecih pa je sama umrla; umrl mu je tudi brat in s skoraj ves čas pijanim

očetom je ostal sam), primerno obnašal. Pridno je delal na polju, hodil je k sveti maši in skupaj z družino Goretti molil rožni venec. Njegova slabost pa so bile revije z neprimernimi slikami in poželjivo vsebino, ki jih je razobešal po stenah svoje sobe.

Oče Luigi je imel zle slutnje in mu ni zaupal. Leta 1900 je zbolel za malarijo in si ni več opomogel. Na smrtni postelji je rotill ženo, naj se čim prej vrnejo v domačo Corinaldo, Angelu pa je naročil, naj posebej pazi na Marijo ter naj ne zaupajo družini Serenelli. Mama Assunta je pri svojih 36 letih ostala sama s šestimi otroki. Marija si je močno želela pristopiti k svetemu obhajilu, a so bili prerevni.

Foto vir: <http://www.givenforum.org>

Ni imela časa, da bi hodila k verouku, in ne denarja za lepo obleko. Njena želja pa je bila tako močna, da je na grobu očeta prosila, naj posreduje zanjo v nebesih. Slišala jo je pomočnica grofice ter ji obljubila, da jo bo ona učila verskih resnic, Marija pa bo nato učila brata Angela. Marija je bila pogumna in je tudi duhovniku modro dejala, da je v pridigi dejal, da je Jezus k sebi povabil vse otroke in ne le tistih, ki so lepo oblečeni. *»Bog vendar gleda notranjo obleko, ki jo bomo lahko nesli s seboj v večnost, in ne zunanjo, ki ostane tukaj,«* je dejala.

Tako sta z bratom Angelom 16. junija 1901 prvič prejela sveto obhajilo. Ko so šli v procesiji, je opazila, kako si brat ponosno ogleduje svoje nove čevlje, pa ga je malce okarala, da Jezus ne gleda čevljev, ampak njegovo srce. Župnik je imel takrat navado, da je otroke spraševal, kaj so Jezusa prosili pri svetem obhajilu. Ko je vprašal Marijo, kaj si je zaželela, je dejala: *»Da bi zopet lahko prejela Jezusa.«* Župnik se je le nasmehnil in dejal: *»Da, seveda! No, pa poleg tega, kaj si si še zaželela?«* Pa je resno odgovorila, da je bil zanjo to tako lep trenutek, da si drugega ni mogla želeli, kot le zopet prejeti Jezusa v svoje srce.

Marija Goretti je predano skrbela za vse družinske člane in nesebično in nedolžno imela rada tudi oba Serenellija. Ko je oče Serenelli

zbolel, mu je ona stregla – kljub njegovi prejšnji surovosti, nenehnemu kritiziranju hrane in pijančevanju. Marija pa je odraščala in je s svojim žarom pritegnila Alessandrovo pozornost. Vedno bolj si jo je želel. Čeprav je na njeno željo s sten umaknil vse slike deklet in nespodobnih prizorov, ti niso zapustili njegovih misli. Kmalu jo je začel nadlegovati in si jo je hotel vzeti. Marijo je bilo strah, vendar materi ni želela povzročati skrbi in je bila tiho.

Neki dan pa je bil usoden. Alessandro je sredi dela zapustil polje in stekel v hišo mimo Marije, ki je zunaj šivala njegovo srajco, na odeji pa je spala mlajša sestra Terezija. Nato se je vrnil iz hiše, zvelkel Marijo noter in si jo želel na silo vzeti. Marija se je

branila: »*Ne, ne, Aleksander, to je greh. Prišel boš v pekel. Rajši umrem, kot da bi grešila.*« Alessandro jo je jezno nekajkrat zabodel z ostrim bodalom in odšel v svojo sobo. Ko je slišal, da se je premaknila in hotela poklicati pomoč, se je vrnil in jo zabodel še nekajkrat. Ob tem se je mala Terezija zbudila in začela jokati. Jok je slišal stari Serenelli, in ko je videl Marijo v luži krvi, je začel klicati mamo Assutno.

V grozi so poklicali zdravnika in jo odpeljali v bližnjo bolnišnico. Ko je Marija videla zvezanega Alessandra, je dejala: »*Nič hudega mu ne storite.*« Poklicali so tudi duhovnika, operacija je bila težka, a zaradi štirinajstih vbodnih ran so bili notranji organi preveč poškodovani. Marija je bila grozno žejna, a ji niso smeli dati

Na mestu, kjer je bila Marija napadena, je danes kapela.

Foto vir: <http://www.diocesi.latina.it>

Foto vir: <http://mariagoretti.com>

vode. Župnik ji je povedal, da je tudi Jezus tako trpel na križu in ni mogel piti. Ko je to slišala, je tudi to svojo bolečino darovala Bogu in ni več niti omenila žeje. Duhovniku pa je tudi dejala, da Alessandru odpušča in si želi, da bi bil z njo v raj. Naročila pa je tudi svojemu bratu Angelu, naj mu odpusti. Umrla je 6. julija 1902 v Nettunu. Že ob njeni smrti so ljudje govorili, da je svetnica.

Po Marijini smrti se je mama Assunta vrnila nazaj v Corinaldo, njeno življenje je bilo še težje, postali so še revnejši in nekaj časa so morali spati celo skupaj z osli.

Alessandro Serenelli je bil obsojen na 30 let zapor. Bil je trdno prepričan, da je vsega kriva Marija, ki se mu je upirala, in se je v zaporu nemogoče vedel. Neke noči, po šestih letih zapor, pa ga je, po njegovem pričevanju, obiskala Marija in mu eno za drugo podarila 14 belih lilij. To je Alessandra popolnoma spremenilo, doumel je svoj veliki greh in se pokesal. Zaradi nadaljnega lepega vedenja, skesanosti in popolne spremembe je bil izpuščen iz zapor po 27 letih. K sebi v samostan so ga sprejeli bratje kapucini, tam je opravljal različne službe in pomagal vse do svoje smrti. Samostan je zapustil le dvakrat. Prvič je obiskal mamu Assunto in jo prosil odpuščanja. Odgovorila mu je: »*Če sta ti odpustila moja deklica in Bog, kako naj ti jaz ne?*« Drugič pa je šel v Rim, ko je papež Pij XII. Marijo razglasil za svetnico. Bilo je 24. junija 1950. Njena kanonizacija je bila prva, ki je bila pred baziliko sv. Petra in ne v njej, prisotnih je bilo namreč več kot pol milijona ljudi, med njimi tudi Marijina mati in Alessandro.

Sv. Marija Goretti goduje 6. julija. Njej so posvečene cerkve po vsem svetu, v Sloveniji ji je posvečena

Foto vir: <http://communio.stblogs.org>

edino cerkev v župniji
Tržič - Bistrica.

Besede Alessandra Serenellija:

*»Marijino odpuščanje me je rešilo.«
»Ko sem bil star 20 let, sem storil zločin iz strasti. Danes je ta spomin zame nekaj groznega. Marija Goretti, ki je sedaj svetnica, je bila moj dobri angel, ki mi je bil poslan kot zaščita od Boga, da bi me vodila in rešila. Moje srce še vedno pretresajo njene besede graje in odpuščanja. Zame je molila, posredovala je za svojega morilca. V resnici je bila mala Marija moja luč, moja zaščitnica; z*

njeno pomočjo sem se 27 let lepo obnašal v zaporu in kasneje, ko so me ponovno sprejeli kot člana družbe, skušal pošteno živeti.« (5. maja 1961, star 78 let)

»Iskreno prosim odpuščanja Boga in ves svet za zločin, ki sem ga storil proti mučenici Mariji Goretti in proti čistosti. Z vsem srcem vas rotim, izogibajte se vsej nemoralni literaturi in oddajam in katerikoli drugi stvari, ki bi vas vodila v grehe nečistosti.« (nekaj dni pred smrtjo, star 87 let).

Molitev k sv. Mariji Goretti

O, sveta Marija Goretti, ki okrepljena z Božjo milostjo nisi, niti v starosti 12 let, oklevala preliti svojo kri in žrtvovati svoje življenje v obrambi svoje deviške čistosti, glej milostno na nesrečno človeštvo, ki je zatavalo s poti večnega odrešenja. Uči nas, posebej mlade, kako naj pogumno, s pomočjo Jezusove ljubezni, ubežimo pred vsem, kar bi Ga užalilo ali z grehom omadeževalo našo dušo. Pri Gospodu nam pridobi zmago v skušnjavi, tolažbo v žalosti in pomoč, za katero te iskreno prosimo (tukaj lahko dodamo svoj namen). Naj nekoč uživamo s teboj večno slavo nebes. Amen.

Viri: <http://mariagoretti.com/>
Wilhelm Hünermann, Lilija nad
močvirjem
Pripravila: Klavdija Jurišić

V RAZMISLEK

SATAN SE PRIKAŽE VIDKINJI MIRJANI

Mirjana je povedala, da je imela leta 1982 videnje, ki po mnenju mnogih osvetljuje vpogled v zgodovino Cerkev.

Pripovedovala nam je o videnju, ki ga je imela med prikazovanji Device Marije, ko se ji predstavil satan. Satan jo je napeljeval, naj se odpove Mariji in naj sledi njemu, saj bi jo osrečil v ljubezni in življenju, medtem ko bo z Marijo le trpela. Mirjana ga je zavrnila. Takoj zatem se ji je prikazala Marija in satan je izginil. Marija ji je rekla naslednje: »Oprosti mi za to, vendar moraš vedeti, da satan obstaja. Nekega dne se je prikazal pred Božjim prestolom in prosil za dovoljenje, da bi za določen čas smel preizkušati Cerkev. Bog mu je dovolil, da jo preizkuša za obdobje enega stoletja. To stoletje je pod vplivom satana, ko pa se bodo izpolnile skrivnosti, ki sem vam jih dala, bo njegova moč uničena. Že sedaj izgublja svojo moč in postaja agresiven: uničuje zakone, povečuje

razdor med duhovniki, ustvarja obsesije in povečuje število umorov. Zaščititi se morate z molitvijo in s postom, predvsem s skupno molitvijo. Nosite s seboj blagoslovljene predmete, postavljajte jih v svoje domove, znova začnite uporabljati blagoslovljeno vodo.«

Po mnenju nekaterih izkušenih teologov, ki so preučevali prikazovanja, naj bi to Mirjanino sporočilo razjasnilo videnje papeža Leona XIII. Po njihovem mnenju je ta papež, potem ko je imel apokaliptično vizijo prihodnosti Cerkev, vpeljal molitev k sv. Mihaelu, ki so jo duhovniki molili po sveti maši do koncila. Omenjeni teologi so mnenja, da se zaključuje stoletje preizkušenj, ki ga je napovedal papež Leon XIII. O tem sem zapisal pismo, ki sem ga izročil vidcem, in jih prosil, da vprašajo Devico Marijo, ali je vsebina pravilno zapisana. Ivan Dragičević mi je takole odgovoril: »Da, vsebina

pisma je resnična. O tem je potrebno obvestiti papeža in škofa.«

Poglejmo, kaj je na to temo Mirjana povedala še v drugih intervjujih.

14. februarja 1982 se ti je namesto Marije prikazal satan. Veliko kristjanov ne verjame v satanov obstoj. Kaj bi rekla takim?

»V Medžugorju Marija ponavlja: 'Kamor pridem jaz, pride tudi satan.' To pomeni, da obstaja. Jaz bi rekla, da obstaja bolj kot kadarkoli prej. Tisti, ki v njegov obstoj ne verjamejo, nimajo prav, saj je v tem obdobju veliko več ločitev, samomorov, umorov, veliko več je sovraštva med brati in sestrami, med prijatelji. On resnično obstaja in treba je biti zelo pazljiv. Tudi Marija priporoča kropljenje z blagoslovljeno vodo, ni potrebna vedno prisotnost duhovnika, to lahko opravimo tudi sami, med molitvijo. Marija priporoča tudi molitev rožnega venca, ker satan pred to molitvijo postane šibak. Priporoča molitev rožnega venca vsaj enkrat dnevno.«

Zelo zanimiv je intervju, ki ga je 10. januarja 1983 z Mirjano imel p. Tomislav Vlašić. Predstavljamo tisti del Mirjaninega odgovora, ki je povezan z našo vsebino:

»Povedal mi je tudi nekaj zelo pomembnega, kar lahko globoko prizadene dušo. Že dolgo časa nazaj sta se Bog in satan pogovarjala in satan je trdil, da ljudje verujejo v Boga samo takrat, ko jim gre dobro,

ko pa se pojavijo težave, vera izgine. Ljudje začnejo preklinjati Boga in govoriti, da ne obstaja. Tedaj je Bog satanu dovolil prevzeti oblast nad človeštvom za celo stoletje in satan je izbral 20. stoletje. To je čas, v katerem sedaj živimo, saj lahko na lastne oči vidimo posledice te situacije (ljudje se npr. zelo redko odločijo za medsebojno sodelovanje). Ljudje so se pustili zapeljati in nihče ni sposoben živeti v miru s sebi podobnimi. Veliko je ločitev, splavov. Če povzamemo, Marija je želela konkretno povedati, da ima tu satan velik vpliv. Hudič je vstopil tudi v neki samostan, od tam sta me poklicali dve sestri, da bi jim pomagala. Hudič je obsedel eno od njihovih sester, ostale pa niso vedele, kako se s tem soočiti. Reva se je zvijala, kričala, se želela poškodovati. Marija sama mi je povedala, da se hudič želi polastiti tega bitja in razložila mi je, kaj moram narediti zanjo. Povedala mi je, naj jo pokropim z blagoslovljeno vodo, odpeljem v cerkev, molim znajo, in da bo prav ona, Marija, posredovala pri molitvi, ko jo bo sestra odklonila. To sem storila, hudič je sestro zapustil, a je vstopil v dve drugi sestri. Oče, vi zelo dobro poznate sestro M. iz Sarajeva ... tudi ona je slišala kričanje hudiča, ko se je odpravljala spat, a bila je prebrisana. Takoj se je pokrižala in začela moliti. V današnjem času se to lahko zgodi

komurkoli od nas. Nikoli pa se ne smemo bati! Če se bojimo, pomeni, da nismo dovolj močni in da ne poznamo Boga. Samo eno lahko storimo: zaupajmo Bogu in začnimo moliti.«

Rekla si, da se je hudič prikradel tudi med nekatere zakonce? To je njegova vloga že od začetka.

»Da, zdaj pa vse samo stopnjuje. Prej so bila nesoglasja, ločitve, sedaj je pa grozno. Vsak od nas to občuti osebno. Postalo je naporno živeti z drugo osebo. Morda ne vemo, kako hudo je za tistega, ki živi osamljen. Ampak tisti, ki živijo v strnjenih naseljih ..., vsak ima kaj proti drugim, vsi so proti vsem. Resnično, ljudje se obnašajo sovražno med seboj, to pa je vsekakor vpliv hudiča.«

Ampak s tem ne želiš reči, da jih ima hudič v oblasti, če tako reagirajo?

»Ne, ne. Vendar tudi če hudič ni v njih, so te osebe pod njegovim vplivom. Obstajajo pa primeri, ko je hudič osebe dobil pod svojo oblast. Nekateri od teh, v katere je hudič uspel priti, so se ločile od svojega sozakonca. Zaradi tega je Marija rekla, da je, če želimo vsaj delno preprečiti taka dogajanja in njihovo širitev, potrebna skupna molitev, družinska molitev. Poudarila je, da je družinska molitev najboljše sredstvo proti temu. V hišah bi morali imeti vsaj en blagoslovljen predmet in

domove bi morali redno blagoslavljeni.«

Kje je v današnjem času hudič najbolj aktiven? Ti je Devica Marija povedala, preko koga in kako se najmočneje manifestira?

»Predvsem preko oseb, ki nimajo trdnega značaj, pa tudi preko ljudi, ki so sprti, razdeljeni med seboj, in oseb, ki se prepuščajo različnim tokovom. Posebno močno pa si hudič želi vstopiti v življenja najbolj trdnih vernikov. Videli smo, kaj se je zgodilo meni. Njegov cilj in največji uspeh je pritegniti k sebi čim več tistih, ki verujejo.«

Vir:

*[http://medjugorjetuttiigiorni.blogspot
.si/2014/08/satana-appare-alla-
veggente-mirjana](http://medjugorjetuttiigiorni.blogspot.si/2014/08/satana-appare-alla-veggente-mirjana)*

Foto vir: <https://www.eclaireursdepaix.com>

RENÉ LAURENTIN - STROKOVNJAK ZA MARIJINA PRIKAZOVANJA

Medžugorje se mu lahko zahvali za vse, kar je v svojem večletnem delovanju, med svojimi obiski in raziskovanji naredil za prečiščenje resnice o Marijini prisotnosti v tem kraju.

Oče René Laurentin, teolog in razlagalec Svetega pisma, eden najuglednejših poznavalcev sodobne mariologije, se je poslovil 10. septembra 2017, star skoraj 100 let. Stoletnico rojstva je želel proslaviti v Lurdu, pa jo je v nebesih z Marijo, ki jo je tako častil in odkrival njena sporočila ter delovanje.

Rodil se je 19. oktobra 1917 v Toursu v Franciji. V kraju Sainte-Marie de Cholet je obiskoval srednjo šolo in leta 1934 vstopil v karmeličansko semenišče. Diplomiral je na katoliški univerzi v Parizu s temo o svetem Tomažu Akvinskem. Iz književnosti in filozofije je diplomiral na Sorboni, tu je srečal znanega profesorja Jacquesa Maritaina, ki je s

kardinalom Montinijem, poznejšim papežem Pavlom VI., napisal delo *Vera Božjega ljudstva*. Bil je vpoklican v francosko vojsko in pet let preživel kot pehotni častnik v nemškem ujetništvu. Ko se je vrnil, je bil leta 1946 posvečen v duhovnika. Leta 1952 je doktoriral na Sorboni iz književnosti, doktorat iz teologije pa je obranil na Katoliškem inštitutu leta 1953. Njegova teza se je nanašala na Marijo. Dve leti kasneje je bil imenovan za sodelavca papeške marijanske akademije in za profesorja na katoliški univerzi v Angersu. Kot ekseget je napisal sestavke, ki so bili posvečeni Jezusovemu otroštvu po evangelistu Luku (Lk 1–2).

V začetku šestdesetih let je bil pritegnjen k pripravi drugega vatikanskega koncila in je odločilno vplival na marijanski del Dogmatične konstitucije o Cerkvi. Ob tem je kot dopisnik francoskega časopisa *Le Figaro* pošiljal članke in sporočila o

koncilu in izvolitvi papeža Pavla VI. Vatikan ga je pooblastil za preučevanje spisov Yvonne Aimée iz Malestroita, bil je zaslužen za rehabilitacijo te bretonske mistikinje. Predaval je v Firencah in Milanu ter na drugih univerzah v Evropi in Severni Ameriki. Povsod so ga iskali in cenili kot strokovnjaka za mariologijo in za dogodke, ki so povezani z njenimi prikazovanji ter drugimi nadnaravnimi pojavi.

Povezan z Lurdom

Njegova dela o prikazovanjih v Lurdu, kot tudi na drugih podobnih krajih v Franciji in po svetu, bodo ostala trajna referenca za sodobno duhovnost in mariologijo. Objavil je šest zvezkov o prikazovanjih v Lurdu, zato so ga imenovali teolog Lurda. Odkrival je skrivnost teh

Foto vir: <https://image-media.gloria.tv>

sporočil ter njihovo vlogo v življenju Cerkve. Na razpolago je imel beležke izpraševalcev na zaslišanjih vidkinje Bernarde. Tako so bile objavljene Marijine besede, kot so si sledile, in življenjepis vidkinje. Škof iz Lurda, msgr. Théas, je pohvalil njegovo natančnost in celovit pristop. Zapisal je: »Lurd potrebuje samo resnico!« Nekaj podobnega je mogoče reči tudi za Medžugorje: da potrebuje celovito predstavitev in izjavo o tem, kar resnično je. Nič drugega.

Priča medžugorskega veselja in miru

Dogajanje v Medžugorju ni moglo iti neopaženo mimo njegove pozornosti. Ljudje so se že od prvih dni v množicah zgrinjali na ta kraj in čutili svetost, ki so jo doživljali vidci. Tedaj se je okrepilo komunistično in udbovsko nasilje nad romarji in nad vidci ter frančiškani. Že na samem začetku je oče Laurentin, eden največjih strokovnjakov na tem področju, v medžugorskih prikazovanjih prepoznal nadnaravni pomen in sporočilo. Odkril je začetni ogenj in globino srečanja (to je prepoznal že v Fatimi), ki sta tako okrepila vidce, da so zaradi te Božje resničnosti bili pripravljeni iti skozi težke preizkušnje in celo v smrt. Marijina prikazovanja vidkinji Bernardki v Lurdu je le preučeval, v Medžugorju pa je mogel biti sam prisoten pri teh dogodkih, lahko je od

blizu sledil, kaj se je dogajalo z vidci in kako so razodevali Marijina sporočila. Ta je opisal v svojih knjigah in jim dal teološko razsežnost. Sicer pa ta hrabri in načelni mož ni klonil, ko so mu očitali popustljivost glede medžugorskega pojava. Za njim bo ostal spomin na moč teologa in teološkega mišljenja, na njegovo resnost in študijski pristop k dogajanju ter vsebini Marijinih sporočil.

V Medžugorje je prvič prišel proti koncu leta 1982. Vse ga je zanimalo, vse je pozorno poslušal ter si zapisoval. Poleg francoščine je govoril italijansko, razumel je tudi angleško.

Vidce je spraševal zelo preprosto, opazoval jih je v času prikazanj. Pogosto je prihajal in bil v majhnih in ozkih prostorih starega župnišča včasih prav tečen s svojim spraševanjem in iskanjem. Hotel je

vedeti, od kod prihaja Marija, spraševal se je, če so ta prikazanja verodostojna in pristna. To je pač lastnost znanstvenika in strokovnjaka, ki raziskuje z vso natančnostjo in zahtevnostjo. Medžugorski pojav je odkrival in primerjal z drugimi kraji Marijinih prikazovanj. Škoda, da niso razne komisije obravnavale njegovih raziskav in spoznanj. Zabeležil je na primer, da je član medicinske komisije povsem neprofesionalno in tudi neetično zasadil nesterilizirano iglo v lopatico vidkinje Vike v času njenega prikazanja. Hitro se je pojavila kri na njeni bluzi, ona pa sploh ni reagirala na ta vbod.

Oče Laurentin je napisal več knjig o vidcih in prikazanjih v Medžugorju. Vsako leto je kot marljiv potopisec objavil svoja opažanja. Za Radio Mir je leta 2003 rekel, da ne more reči nič več drugega kot to, da obstajajo pozitivni znaki, ki jih vsi prepoznajo, tudi papež. Nekajkrat mu je sam

Foto vir: <https://myriamir.files.wordpress.com>

govoril o tem. Mnogim škofom je povedal, da obstajajo dobri sadovi Medžugorja, npr. globoka in trajna spreobrnjenja.

O Marijinih sporočilih je povedal, da so odmev evangelija. Vsebinsko ne povedo nič novega glede na Razodetje, mogoče je reči, da se ponavljajo zaradi gluhih ušes ljudi, ki so pozabili na Boga in jih ne zanima nič, kar je povezano z njim: molitev, zaupanje v Boga, post, češčenje in sprejemanje evangelija. So pa ta sporočila preroška beseda za naš čas, ki se je prepustil grehu in mu grozi samouničenje. Ljudje, ki so proti Bogu in proti Njegovi zapovedi ljubezni, uničujejo sami sebe, posamično in kolektivno, na veliko načinov. Kako daleč bo to šlo, ni mogoče predvideti, pravi oče Laurentin. Tudi ne ve, kakšna je vsebina skrivnosti, ki jih je Marija povedala vidcem. Zanj je bistveno temeljno sporočilo: današnji svet je mogoče rešiti, če ga skušamo gledati skozi Božje oči.

Ko je bil zadnjič v Medžugorju, je bil že povsem slep, zato so mu morali pomagati spremljevalci. Zelo je cenil ta kraj, ki se mu je vtisnil globoko v srce. Tu je začutil Božji prst in objem zgodovine po Materi Božji. Povprašal je po vidcih, kako je z njimi in kaj delajo. Župnik fra Marinko Šakota ga je vprašal, kaj bi po toliko letih raziskovanj rekel o medžugorskih dogodkih. Najprej se

Foto vir: <http://medjugorje.altervista.org>

je nekaj trenutkov zamislil, potem pa je z veliko toplino povedal: »Resnični so! Resnični so!«

Kako naporno pot raziskovanja in vztrajnosti je moral prehoditi, da je kljub nasprotovanjem in preprekam prišel do tega spoznanja! Kar je delal, je bilo polno žara in ljubezni. Tudi ko so mu komunistični oblastniki prepovedali prihod v Medžugorje, je iskal kakršnokoli možnost in se zopet vrnil. Ko človek z vsem srcem išče resnico in ko mu ni nič pomembnejše od nje, mu jo Bog podari. Potem tudi niso potrebne mnoge besede in razlage. Fra M. Šakota je začutil tisti dve besedi starega modrega vernika kot besedi, ki imata življenjsko trdnost, zato ni bilo potrebno nobeno vprašanje več. Naslonil je roke na rame tega krhkega človeka in mu rekel: »Hvala!«

Primož Krečič

MARIJA, ŽENA BREZ MNOGIH BESED

Marija, žena brez mnogih besed,
pomagaj nam, ki se tako utapljamo v hrupu in govorjenju,
da ne moremo prepoznati svetih sporočil,
ki jih Gospod pošilja v naša srca.
Daj, da bomo znali uporabiti le tiste besede, ki so vredne in
žive,
ter ohraniti skrivnost v njeni iskreni preprostosti.
Oblikovalci družbenega mnenja spodbujajo
neprestano govorjenje in nas z njim prepričujejo,
da bi kupili njihovo blago in ideje.
Tudi v osebnem življenju je težko biti tiho.
Prav tako pa je težko prisluhniti besedam,
ki vodijo k notranji zbranosti in lepoti.

Ti nisi veliko govorila, ne zato, ker bi bila plašna,
ali ker bi se bala, kaj bodo rekli ljudje,
ampak ker si se vsa posvetila Besedi,
ki te je nagovorila v Svetem Duhu.
Zato si rodila Božjega Sina in ga oblekla v človeško telo,
da bi ga mogli srečati in slišati ljudje vseh časov in narodov.
Pritegnila te je moč lepote in ljubezni,
da si hodila za to Besedo in jo poslušala,
premišljevala – še posebno tedaj, ko se ti je zdela
nerazumljiva.

Hudobni ljudje so jo umorili, a ni mogla ostati tiho!
Po tistem petku, ko je po zadnjem kriku na križu umolknila,
je na velikonočno jutro zadonel njen glas čez planjave sveta
in prebudil gluha ušesa človeštva za novo življenje in izhod.

Sveta Marija, žena brez mnogih besed,
prosi za grešnike, ki grešimo z mnogimi besedami.
Nekatere ubijajo, druge sejejo razdor,
lomijo odnose in povzročajo bolečine.

Marsikdaj so sicer lepo izgovorjene, a so v sebi trde
in nepripravljene na dialog ter darovanje.

Sveta Marija, žena brez mnogih besed,
nakloni nam nekaj zbranih trenutkov, ko bo vse umolknilo
in bomo mogli s tabo izreči 'Zgodi se!'.

Podpiraj nas v iskanju prave besede
in pomagaj pri čiščenju besednih smeti,
ki se nabirajo na pragu naših src.

Zavaruj naše ustnice, da bodo mogle ustaviti vse slabe misli
in govoriti z naklonjenostjo do ljudi in do Gospoda.

Naj zaveje prijeten duh tvoje domačnosti,
naj bomo vedno bolj podobni tebi in naj s tvojim 'Zgodi se!'
varno priplujemo v vode Gospodovega pristana.

Primož Krečič

Foto vir: <https://i.pining.com>

Januar-februar 2018

33

PRIČEVANJE

MEDŽUGORJE – KRAJ BOŽJEGA USMILJENJA

Vedno sem bila prepričana, da se o Božjem usmiljenju ne da veliko govoriti, da se tiho pretaka po molitvi, tihi žrtvi in trpljenju, življenju in dejanjih usmiljenja. Vedno sem bila skeptična do tistih, ki so o tem govorili, in sem se raje zgledovala po tistih, ki so to živeli. Najgloblje se me je Božje usmiljenje dotaknilo preko duhovnosti v Medžugorju in po nekaterih duhovnikih, ki sem jih tam srečala in so globoki častilci Jezusovega križa in trpljenja.

Po tej skrivnosti sem se počasi približevala sv. Favstini Kowalski in po njej odkrivala moč Božjega usmiljenja. K temu me je vse bolj vodila Kraljica miru po življenjskih okoliščinah. Molitev, življenjske situacije in usmiljeni Jezus so me privedli do tega, da čutim, da moram o tem spregovoriti, čeprav je težko. Misel nikoli ne more zajeti veličine doživetega trenutka. A v zaupanju, da po tem deluje Jezus sam, pišem sledečo zgodbo.

Krščena sem bila v župnijski cerkvi Marije Vnebovzete v Šmarju pri Jelšah na svoj god leta 1975. Odraščala sem v skromni, a lepi enostarševski družini skupaj z mamo, bratom, dedkom in babico. Vero mi je v največji meri predala moja verna in dobra babica, delavnost pa moja delovna mama. V družini smo imeli zelo lepe odnose.

Ljubezen do molitve je vame vsadila babica, mama pa nas je ob nedeljah vozila k sveti maši. Odkar vem, sem bila aktivna tudi v župniji. Po končani osnovni šoli sem hodila v Srednjo šolo za gostinstvo in turizem v Mariboru in že takrat želela študirati teologijo. To je bila moja globoka želja, ki se mi je kasneje tudi uresničila.

Leta 2002 sem uspešno zaključila študij teologije. Ves čas sem bila tudi aktivno vključena v karitativno delo. Proti koncu študija sem imela izredno krizo vere, pojavila pa se je tudi neznana bolezen, zaradi katere sem počasi telesno hromela. Dolgo niso

mogli odkriti vzroka za to, po dolgem trpljenju pa so ga vendarle našli. Imela sem klopno boreliozo, za katero so me potem mesec dni zdravili v bolnišnici.

V tem času sem se srečala z Medžugorjem. Ko sem prebrala knjigo o tem milostnem kraju, sem na to mesto tudi želela oditi. Tu se je začel proces ozdravljanja moje duše in telesa ter proces poglobitve vere. Na tem milostnem kraju sem se še posebej po enem duhovniku seznanila tudi z Božjim usmiljenjem in po vzoru sv. Frančiška začela zelo častiti sveti Križ in uro Božjega usmiljenja. Spoznala sem moč molitve pred križem. Srečala sem se tudi z dnevnikom sv. Favstine Kowalske, ki sem ga redno prebirala.

Ta pobožnost in Kraljica miru sta me preko življenjskih okoliščin pripeljali do molitve za posvečene ljudi. Še posebej sem molila ob petkih za duhovnike. Več dogodkov bi lahko opisala, a ključna sta bila mogoče dva. Eden se je zgodil kmalu po mojem globokem osebnem izkustvu s Kraljico miru v Medžugorju. Takrat sem odšla v Anglijo, da bi razmislila, kako naj grem naprej. Ta dogodek je bil preobrat v mojem življenju. Tam sem se priključila molitveni skupini v župniji Our Lady and English Martyres. V tej molitveni skupini sem med drugim spoznala mladega ameriškega pilota, ki se je ravno vrnil iz Iraka. Bil je psihično čisto na tleh.

Vozil je lovca F-16. O tem sam ni nikoli nič pripovedoval, vse so povedali drugi. Ko sem prihajala v cerkev k sveti maši in sem molila pred Marijinim kipom, sem se ga vedno spomnila. Tega sploh nisem mogla razumeti. Molila sem zanj. Kasneje sem od njega izvedela, da je zapustil vojsko in da razmišlja, da bi postal duhovnik.

Drugi dogodek pa je bil povezan z duhovnikom, ki mi je veliko pomagal na duhovni poti. Nekoč sem ga vprašala, kateri je njegov najljubši dan v tednu. Imela sem v mislih, da bi ta dan še posebej molila po njegovih namenih v zahvalo. Zelo sem bila šokirana, ko je rekel: »Petek, ker je to dan, ko nas je Jezus na križu odrešil.« Mislila sem namreč, da bo rekel nedelja. On je bil vedno moj veliki vzor v ljubezni do Jezusa in

Marije ter v predanosti svojemu poklicu. Zdelo se mi je, da je to res zaklad. Začela sem torej ob petkih moliti in se postiti po tem namenu in po tem sem prejemala čedalje več milosti.

Leta 2014 sem udeležila duhovnih vaj posta, tišine in molitve v Medžugorju. Pravzaprav sem se jih že vrsto let redno udeleževala, a to leto se je zgodilo nekaj posebnega. Spoznala sem namreč Emilijo Jovanović, hčerko Ljube Jovanovića, ki je zakristan v podružnici Medžugorja, Šurmancih, kjer skrbi za njihovo cerkev, cerkev Božjega usmiljenja. Zelo sva se zbližali. Po pripovedovanju prijateljev iz tujine in po njenem pripovedovanju sem spoznala to cerkev in po Božji previdnosti na obletnico smrti sv. Favstine Kowalske, 5. 10. 2014, tja peljala prvo skupino romarjev. Posebej me je razveselilo dejstvo, da cerkev hrani relikvije sv. Favstine (1. reda) in Janeza Pavla II. (2. reda), katere morejo, poleg čudodelne ikone Božjega usmiljenja, romarji tudi počastiti. Od svojega prvega obiska sem v to cerkev peljala vsako skupino, s katero sem romala v Medžugorje, in tudi drugim sem govorila o njej. Tja sem leta 2017 peljala tudi skupino slovenskih vodičev za Medžugorje in bila je to posebna milost za vsakega, kot so kasneje izrazili. Te cerkve namreč do tedaj nihče ni poznal.

Na praznik Marije Vnebovzete leta 2014 sem v Medžugorju srečala sestre skupnosti Naše Matere usmiljenja in sestre družbe usmiljenjega Jezusa. To je bilo zame zares zelo posebno srečanje. Kasneje sem družbo sester usmiljenega Jezusa poiskala na Hrvaškem in se udeleževala skupnih srečanj častilcev Božjega usmiljenja. V skupnosti v Puli sem preživela tri vikende. Ko sem prišla prvič tja, sem ugotovila, da me je Jezus v to pobožnost postopoma uvajal že po Medžugorju. Ko sem hišo obiskala prvič, sem spoznala, da se njihov način dnevne molitve zelo ujema z mojim. Čedalje bolj sem častila Božje usmiljenje in ob petkih skupaj z ostalimi člani molitvene verige darovala molitev, post in sveto mašo za posvečene ljudi. To je nastajalo tiho in samo po Mariji, Kraljici miru. (Se nadaljuje.)

Andreja Pezdevšek

MARIJINA PRIKAZOVANJA PO SVETU

LURD (FRANCIJA)

Lurd je mesto na jugu Francije blizu meje s Španijo. Do leta 1858 je bilo to majhno in nepoznano francosko mesto. 11. februarja 1858 pa se je 14-letni Bernardki Soubirous v skalni votlini Massabielle prikazala »lepa gospa«. Od tega dne dalje se je v tem malem kraju vse spremenilo in vanj so se kmalu začele zgrinjati reke ljudi s prošnjami in molitvami k Devici Mariji, ki se je tukaj predstavila kot »Brezmadežno spočetje«.

Vidkinja Bernardka Soubirous

Rodila se je 7. januarja 1844 mlinarju Françoisu Soubirousu in njegovi mladi ženi Luise. Poročila sta se iz ljubezni. Rodilo se jima je devet otrok. Bernardka Soubirous je bila najstarejša, ime pa je dobila po svoji teti (materini sestri, s katero naj bi se François poročil, a je zares imel rad njeno 17-letno sestro in jo tudi poročil). Bili so zelo revna družina in

so se zelo težko preživljali. Zaradi revščine so morali zapustiti mlin in naselili so se v opuščeni jetnišnici. Tam je Bernardka zbolela za astmo. Večkrat je živela pri tujih ljudeh. Bila je neizobražena, skromna in revna deklica.

Ko ji je bilo 14 let, je imela v votlini massabiellske pečine v času od 11. februarja do 16. julija 1858 osemnajst prikazovanj. Zaradi njih je bila deležna marsičesa: posmeha, zasliševanj, groženj, preizkuševanj, a je na vse vedno odgovarjala mirno in tudi vedno z enako vsebino. Po koncu prikazovanj je bila nekaj časa še na voljo ljudem za pričevanje o dogodku, leta 1866 pa je odšla v samostan usmiljenk in šolskih sester v Neversu, kjer se je posvečala negi bolnikov in izdelovanju okraskov za mašna oblačila. Trpela je za hudo astmo in med enim od napadov so ji na njeno prošnjo prinesli vodo iz

lurškega izvira. Od takrat, ko je to vodo spila, z astmo ni imela več nobenih težav. Kasneje je zbolela za kostno tuberkulozo v desnem kolenu, vendar ni prosila za lurško vodo. Po dolgotrajni bolezni je 16. aprila 1879 umrla, stara 35 let. Njeno telo je nestrohnjeno in leži v cerkvi svete Bernarde v Neversu. Leta 1925 je bila razglašena za blaženo, leta 1933 pa jo je papež Pij XI. razglasil za svetnico. Je zavetnica bolnikov in Lurda.

Prikazovanja Device Marije

Bernardka je 11. februarja 1858 s sestro in prijateljico nabirala dračje okoli skalne jame Massabielle nedaleč od Lurda. Naenkrat je na skalni pečini zagledala »čudovito mlado gospo«. To srečanje, ki je za vedno spremenilo njeno življenje in življenje domačega mesta, je bilo prvo od 18 prikazovanj. Drugi dve dekleti nista videli ničesar. Po Bernardkinih besedah je bila »gospa« oblečena v belo tančico z modrim pasom, na obeh stopalih pa je imela zlato vrtnico. V rokah je držala rožni venec. »Gospa« ni nič govorila.

V nedeljo, 14. februarja, je Bernardka, gnana od neke notranje sile, spet šla k votlini, »da bi videla, ali se nisem zmotila«. Sledilo je drugo prikazovanje. Bernardka je začela moliti rožni venec, potem je z blagoslovljeno vodo še poškopila »gospo«, ki se ji je nasmehnila, ni pa še nič rekla.

Ko se je Marija tretjič prikazala, bilo je v četrtek, 18. februarja, ko se je ravno začel post, je Bernardka, ki ni znala ne brati ne pisati, prosila »gospo«, naj pove svoje ime. »To ni potrebno,« je odgovorila »gospa« in dodala v bigourdanskem narečju (to je narečje kraja Lurd, Bernardkin 'materni jezik', v katerem jo je »gospa« nagovarjala): »Bi mi hoteli izkazati milost, da bi prihajali sem petnajst dni? Ne obljubim vam, da vas bom osrečila na tem svetu, ampak na drugem.«

Vsebine naslednjih prikazovanj Bernardki so bile večinoma preproste, usmerjene k potrebi po molitvi in pokori.

V osmem prikazovanju jo je »gospa« prosila za post in pokoro za grešnike. Te prošnje so se ponovile še v naslednjih prikazovanjih in

Foto vir: <https://upload.wikimedia.org>

Bernardka je delala pokoro za grešnike.

V devetem prikazovanju ji je »gospa« rekla, naj pije vodo iz izvira in se z njo umije. S prstom ji je pokazala pod skalo. Čeprav je tam našla le majhno lužo in je bila voda umazana, jo je Bernardka ubogala. Naslednji dan je bil na tistem mestu že izvir vode.

Med dvanajstim prikazovanjem se je zgodilo prvo ozdravljenje: Catherine Latapie je v vodo izvira pomohila svojo roko, ki je po neki nesreči ostala paralizirana. Roka je bila takoj zdrava.

V trinajstem prikazovanju (2. marca) ji je »gospa« rekla: »Pojdi k duhovnikom in jim reci, naj tukaj zgradijo kapelo. Naj semkaj prihajajo procesije.« V spremstvu dveh tet je šla s to prošnjo k lokalnemu duhovniku, očetu Peyramalu, ki ji ni verjel in ji je rekel, naj se ji »gospa«

najprej predstavi in naj v dokaz resničnosti naredi kak čudež oz. da znamenje.

Med šestnajstim prikazovanjem, na praznik Gospodovega oznanjenja, je Bernardka trikrat vprašala »gospo« po njenem imenu. »Ko sem jo vprašala četrtič, je dvignila oči proti nebu, sklenila roke na prsih in mi rekla: 'Brezmadežno Spočetje sem'.« Bernardka je tekla k župniku in pri tem ponavljala besede, ki jih ni razumela. Globoko pretresen župnik je v tem imenu prepoznal, kar je papež Pij IX. razglasil kot versko resnico štiri leta prej, leta 1854.

Zadnje, osemnajsto prikazovanje je bilo 16. julija 1858, na praznik Karmelske Matere Božje. »Videla sem samo sveto Devico ..., bila je lepša kot kdajkoli.« Po tem prikazovanju deklica ni več čutila želje po obisku jame (prej jo je tja gnala neka notranja moč), ljudje pa so še vedno množično hodili tja. Že med prikazovanji so se namreč zgodili številni čudeži.

Kljub začetnemu dvomu Rimskokatoliške cerkve so bila Bernardkina pričevanja na podlagi kanoničnih raziskav kmalu razglašena kot resnična. Že 18. januarja 1862 je komisija, ki je raziskovala dogodke, sporočila: »Prepričani smo, da je prikazovanje nadnaravno in da je Gospa, ki jo je videla Bernardka, presveta Devica Marija.«

Danes je Lurd eno največjih

Marijinih svetišč ter kraj ozdravljenj, telesnih in duševnih/duhovnih. Vsako leto se tja zgrinjajo reke invalidov, ki se želijo okopati v kopeli zdravilne vode, ki še vedno priteka izpod skalne pečine. Marija na tem mestu še danes deli milosti in uslišuje prošnje. 11. februar, dan prvega prikazovanja, pa je praznik Lurške Matere Božje.

Lurd in Medžugorje

Vsak lahko že sam razbere veliko podobnosti med prikazovanji v Lurdu in Medžugorju.

V obeh krajih Marija prosi za molitev, pokoro, post, molitev rožnega venca, spreobrnjenje. V obeh krajih vidkinja poškropi »gospo« z blagoslovljeno vodo in »gospa se

nasmehne«. Po pripovedovanju vidkinje v Lurdu in vidcev v Medžugorju je Marija neopisljivo lepa, nežna in ima v sebi neopisljivo milino, ki vabi k njej. V Lurdu in v Medžugorju je evidentirano zelo veliko fizičnih ozdravljenj. Še več pa je duševnih ozdravljenj, ki jih je težko evidentirati, se pa dnevno dogajajo v obeh krajih.

Obstaja veliko podobnosti, ki kažejo na to, kako sta kraja med seboj povezana. Morda vas bo ta prispevek spodbudil, da boste še sami kaj prebrali o Lurdu in razmišljali o podobnostih med obema krajema Marijinih prikazovanj.

Andreja Pezdevšek

NOCOJ SE ME LAHKO DOTAKNEJO!

Marija v Medžugorju ni izbrala samo vidcev, ampak je posebno poslanstvo namenila vsej župniji. Iz naslednje pripovedi razberemo, kako je vzgajala župnijo in po njej vse romarje.

Avgust 1981. Vidci kljub grožnjam niso odnehali, zato so miličniki prepovedali dostop do Hriba prikazovanj. Toda Gospa je predvidela tako ukrepanje in vidcem rekla: »Jutri se bom prikazala na polju Gumno. Povejte vaščanom, naj vas pospremijo tja.«

Luna je bila že visoko na nebu, ko se je Gospa ob desetih prikazala svojim otrokom.

»Danes,« je rekla vidcem, »se me lahko vsi, ki to želijo, dotaknejo.«

Vidci so odgovorili: »Ampak kako naj se te dotaknejo, ko te pa ne vidijo!«

»Pojdite k njim in jih pripeljite k meni. Tako se me bodo lahko dotaknili.«

To je bilo nekaj novega! ... Vidci so začudeni izpolnili naročilo. Vaščani pa so pod njihovim vodstvom presenečeni polagali roke na Marijino ramo, glavo, roke, na njen pajčolan ... in vsak je občutil njeno popolnoma resnično navzočnost. Nekateri so ob dotiku občutili toploto, nekateri hlad, spet drugi

nekaj električnega.

Občutek je bil nepozaben!

Ko se je ta prizor, eden najneverjetnejših, končal, so vidci opazili, da so se na Marijini obleki pojavili madeži, ki so se počasi širili, dokler vsa obleka ni postala umazana.

Gospa pa je postala zelo žalostna.

Vidci so bili zmedeni: »Gospa, tvoja obleka se je umazala.«

»To so grehi tistih, ki se me dotikajo,« jim je ponižno odvrnila.

Zato so zelo odločno veleli vaščanom: »Nehajte se dotikati Gospe!«

Tedaj jim je Gospa zelo resno spregovorila o nujnosti mesečne spovedi za vsakega. »Ni ga na svetu, ki se mu ne bi bilo treba spovedati vsaj enkrat na mesec,« je razložila.

Neki mož je takoj vzkliknil: »Vsi pojdimo k spovedi, da se očistimo!«

Tistega večera je v župnišče prišlo toliko grešnikov, da je fra Jozo moral poklicati sobrate iz sosednjih vasi, da so lahko vse spovedali. Milost je tekla v potokih. Preprosta »metoda« Gospe se je src njenih otrok dotaknila globlje kot še tako dolg govor.

Povzeto po knjigi

S. Emmanuel, **Zmagoslavje srca**

RAZMIŠLJANJE

MARIJA – ŽIVI KELIH

Spodbude s. Emmanuele ob Marijinih sporočilih

2. novembra 2016 je Marija po vidkinji Mirjani dala sporočilo, v katerem je povedala, da je bila **kelih** živega Boga. Ko je Gospa odhajala, je Mirjana videla kelih. Sestra Emanuela o tem sporočilu takole razmišlja.

Drage sestre, dragi bratje, 2. novembra smo med prikazovanjem Mirjani prejeli čudovito sporočilo, v katerem nas naša Gospa vabi, da spremenimo svoje življenje. Sporočilo, ki mu je takrat prisluhnilo in ga kasneje bralo več tisoč ljudi, je zelo preroško, globoko in mistično. Mislim, da je **kelih** ključna beseda tega sporočila. Podala vam bom svoje osebno razumevanje tega (ki ga nihče ni dolžan sprejeti).

Vsem priporočam, da to sporočilo vedno znova berete in se ga naučite na pamet. Vsak naj ga razume v skladu s svojo duhovno inteligenco. Marija je v tem sporočilu prvič po 35

letih prikazovanj rekla, da je bila ona sama kelih Boga-človeka. Sama sebe je tako označila. Hkrati nas je povabila, da bi danes bili tudi mi kelihi. Kaj to pomeni? Potrebno je veliko moliti, da bi razumeli to povabilo, da bi razumeli to kot razodetje naše Matere Marije. Vodi nas na pot, ki je nismo pričakovali.

Ni maše brez keliha. V kelihi je vino. Med mašno daritvijo se takrat, ko nad njim mašnik izgovarja besede Jezusa Kristusa, vino spremeni v kri, ki jo nato duhovnik daruje Očetu – za nas, za odpuščanje številnih grehov. To seveda ni duhovnikova kri, temveč Jezusova kri. Kelih torej postane posoda Jezusove krvi, ki bo darovana Očetu malo kasneje. Če ne bi imeli keliha, je rekel nekdo, bi se Kristusova kri razlila in bi bila izgubljena. Kelih pa **zbira** Kristusovo kri, jo drži skupaj. Kelih je sveta posoda, namenjena le za obhajanje

maše, le Kristusovi krvi. Svet in dragocen ni zaradi dragocenih materialov, iz katerih je narejen, temveč zaradi Jezusove krvi, ki je v njem.

Od oznanjenja dalje je bila Marija devet mesecev živ tabernakelj, ko je nosila otroka Jezusa. Tako je nosila tudi Njegovo kri in bila tudi kelih. Vse Njegovo bitje je nosila v tesni združenosti srca in duše ... Povezava med otrokom in materjo je bila tako močna, da je Marija čutila vse, kar je čutil Jezus v njenem telesu, še posebej pa je čutila Njegovo noro ljubezen do človeštva in Njegovo hrepenenje po tem, da ga odreši.

Kelih je kraj prekipavajoče ljubezni. Ko na sobotni praznik Judje blagoslovijo kruh in vino, družinski oče naliije vino v čašo, ki stoji na majhnem krožniku. Naliije tako, da vino teče čez rob čaše, nalašč, da s tem pokaže preobilje Božje darežljivosti do človeštva.

Kelih omenja tudi 22. poglavje Lukovega evangelija, v katerem pisec poroča o tem, da je Jezus šel molit v vrt Getsemani na Oljski gori. Tam je kelih simbol velikega trpljenja, agonije. »Oče, če hočeš, daj, da gre ta kelih mimo mene,« je rekel Jezus, a je takoj dodal: » ... toda ne moja volja, ampak tvoja naj se zgodi. (Lk 22,43)«

V Marijinem sporočilu ne smemo pozabiti tega, kar je Marija rekla prej: da je namreč sedaj »čas bedenja. V

tem bedenju vas kličem k molitvi, ljubezni in zaupanju.« Kaj pa je bedenje? To je čas intenzivne budnosti, molitve, pozornosti, nestrpnega pričakovanja tega, kar se bo zgodilo.

Devica nas s tem sporočilom pripravlja. Ne pove nam, kaj nas čaka, pravi le, naj bedimo. Če smo pripravljeni na karkoli pride, to zadošča. Ni treba biti radoveden, tudi se ni treba bati. Marija skriva, kar naj bi prišlo, nas pa pripravlja na to. Vabi nas k ljubezni, molitvi in k zaupanju. Ko nas spodbuja k bedenju, k rasti v veri in budnosti, nam potem reče nekaj zelo zanimivega: »**Ko bo moj Sin gledal v vaša srca, moje materinsko srce želi, da On v njih vidi brezpogojno zaupanje in ljubezen.**« Vsi vemo, da Jezus stalno gleda v naša srca. Zakaj nenadoma ta prihodnost? Zato, ker **Ona vidi v prihodnost.** Ona vidi, kaj se pripravlja za nas in zato nam prinaša mir. Ona nam zagotavlja, da ne bomo prepuščeni sami sebi, On bo tu, On nas bo gledal. On pa ni policist, ki bi nas nadzoroval, temveč gleda v naša srca. To je pogled, ki se obrača k Očetu, ki je prodoren, ki gleda v dušo, dela dobro, daje ljubezen, usmiljenje, mir, veselje, zavedanje o ljubljenosti; je pogled, ki nas poživlja in obnavlja. Ko je Peter potem, ko je Jezusa izdal, videl ta pogled, je jokajoč odšel. Vedel je, da je to vabilo k ponovnemu začetku, h

kesanju. Jezusov pogled mu je dal milost kesanja.

Mislim, da nas Nebesa lepo pripravljajo, saj Marija želi, da živimo danes, sedanjí trenutek in da si ne ustvarjamo »filmov« o neki neznani, katastrofalni in strah zbujaóó prihodnosti. Tudi v svojih sporoóilih večkrat reóe: »Danes vas klióem ...« ***Danes je zelo pomemben!*** Kajti sedaj, danes se oblikujem, da bi živel dobro v prihodnje. Povabljeni smo torej, da ***danés*** živimo Marijino sporoóilo, in to nas bo pripravilo za vse, kar pride v prihodnosti, to nam bo kot hrana, ki nam bo dala dovolj moóí. Veó od tega ni potrebno.

Torej moramo prositi za milost, da bi postali kot Ona, ki je bila živi kelih, v katerega je Jezus prelíl vso svojo ljubezen.

Kelih Božje ljubezni je ponujen tudi tístim, ki so povabljeni, da bi na privilegiran naóin sodelovali z Jezusom, ki se daruje svojemu Oóetu za odpuóanje grehov óloveštva, muóencem. Bodite preprióani: vsi, ki so postali muóenci, niso vedeli, da bodo to postali. Ta njihov »poklic« je zorel poóasi, »od dne do dne«, z molitvijo, zakramenti, s postom. Tudi v današnjem óasu je veliko skritih muóencev. To so vsi, ki jih preganjajo, kritizirajo, ustrahujejo, a vseeno prióujejo za Kristusa, vsi, ki jim kratijo pravico do dela zaradi njihovih stalióó do evtanazije, do

splava. Poznam ljudi, ki so izgubili delo, ker so se pogumno uprli sodelovanju pri hudih grehíh. Nekateri so bili likvidirani ... To so muóenci našega óasa.

Pomagaj nam, Jezus, po Devici Mariji, da bi naše króóansko življenje postalo stalna maša, ki jo obhajamo z veseljem v korist tega sveta, ki živi oddaljen od Boga in ki kar klióe po ljudeh, ki bodo rekli Devici Mariji: »Da, hoóem biti kot Ti, hoóem biti živi kelih Božje ljubezni, hoóem biti orodje za šírenje Božje ljubezni in Božjega miru po vsem svetu.«

Prevod in priredba: Marta Ciraj

Vir:

<https://www.youtube.com/watch?v=CEEvrhyKy30&feature=youtu.be>

Dnevno postreženo upanje – phala daje energijo in moč

Dragi dobrotniki!

Z vašo velikodušnostjo smo prek Društva Mir v letu 2017 za Marijine obroke nakazali skupno **26.950 €**.

Kljub temu da je izgubila mamo zaradi ebole, je Marthaline odločena, da bo iz svojega življenja naredila kar največ. Svojo živahnost je podedovala po svoji babici, MaJumah, ki je ohranila družino skupaj tudi v najtežjih časih. Marthaline ima rada šolo. Enajstletnica upa, da bo nekega dne postala zdravnica in bo pomagala bolnim ljudem v svoji sosesčini.

»Če bom postala zdravnica, bom ostala tukaj, kajti skupnost to potrebuje,« pravi.

Marthaline in MaJumah se preživljata s prodajo metel iz palmovih listov, vendar sta, kot še veliko družin iz Liberije, obupno revni.

Marijine obroke Marthaline uživa vsak dan v šoli in pomagajo ji, da

lahko pazljivo posluša razlago in se potem doma pridno uči.

»Pogosto doma nimam kaj jesti. V želodcu me ščipa,« pravi. »Lepo se počutim v šoli. Ko učitelj uči, lahko resnično pozorno poslušam.«

Cyrus iz Malavija, star prav tako 11 let, je brez očeta. Umrl mu je, ko je bil še majhen. Tudi on prejema Marijine obroke. Povedal nam je: »Phala (kaša) mi daje energijo in moč. Če ne bi bilo Marijinih obrokov, bi veliko otrok ne prišlo v šolo.«

Vsak obrok kaše pomaga otrokom, kot sta Marthalin in Cyrus, k uresničevanju njihovih sanj in k izboljšanju sveta.

Skupaj smo v zadnjih 12 mesecih dosegli zelo veliko. Brez vas, dragi darovalci, bi bilo 1700 otrok manj brez hrane v šoli! Hvala vam za vašo nesebično ljubezen in dobroto.

Čudovito je pričeti novo leto s hvaležnostjo za to, da smo mogli pomagati toliko otrokom, da so lažje preživeli in se ob tem še izobraževali.

Hvala Vam!

Pripravila Marta Ciraj

Možnost prispevanja darov:
DPM-MIR SLOVENIJA,
Černetova 20, 1000 Ljubljana,
Swift LJBASI2X
IBAN SI56020130261483786
SKLIC: 00 1983-2002
NAMEN: Marijini obroki
KODA NAMENA: CHAR

ROMANJA

Od 16. do 18. februarja 2018. Društvo prijateljev Medžugorja - Mir Slovenija organizira romanje v Medžugorje za vodiče in za duhovne spremljevalce romanj. Odhod iz Ljubljane, in sicer izpred cerkve sv. Frančiška v Šiški v petek, 16. februarja, takoj po maši za romarje, ki bo v šišenski cerkvi ob **12.00**, povratek v nedeljo, 18. februarja, pozno zvečer. Duhovno vodstvo g. Primož Krečič. Prijave: Frane 040/306-692.

Od 9. do 11. marca 2018. Odhod iz Ljubljane 9. marca ob 6.00, prihod 11. marca zvečer. Duhovno vodstvo. Prijave in informacije: Petra 030/308-686.

Od 9. do 11. marca 2018. Odhod iz Kranja ob 19.00, preko Ljubljane ob 19.20, Novega mesta ob 20.30 in Metlike ob 21.00. Povratek 11. marca zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25.

Od 16. do 18. marca 2018. Odhod iz Ajdovščine ob 15.00, Postojne ob 15.30, iz Ilirske Bistrice ob 16.15. Povratek v nedeljo zvečer. Prijave: Manuela 040/324-268.

Od 23. do 26. marca 2018. Odhod iz Ljubljane (lahko tudi preko Ribnice in Kočevja) ob 6.00. Povratek 26. marca zvečer. Prijave: Marinka 01/839-46-15, 041/841-058 ali Majda 01/836-19-24.

Od 23. do 26. marca 2018. Odhod iz Ljubljane 23. marca ob 19.30, vožnja preko Žalca (20.30), Celja (21.00), Šmarja pri Jelšah (21.30), Rogaške Slatine (22.00), Rogatca (22.15) in preko Đurmanca do Zagreba ter nato po avtocesti do Medžugorja. Odhod iz Medžugorja 25. marca po sv. maši. Povratek v Slovenijo 25./26. marca v poznih nočnih/zgodnjih jutranjih urah. Duhovno vodstvo. Informacije, program in prijave: Andreja Pezdevšek 041/274-021 (po 18. uri) ali apezdevsek@gmail.com

Od 2. do 6. aprila 2018, s skupnostjo Totus tuus (namenjeno mladim). Več informacij: Petra 030/308-686.

Od 6. do 8. aprila 2018. Odhod iz Kranja ob 19.00, preko Ljubljane ob 19.20, Novega mesta ob 20.30 in Metlike ob 21.00. Povratek 8. aprila zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25.

Od 27. do 30. aprila 2018. Odhod iz Ljubljane ob 6.00. Povratek 30. aprila zvečer. Prijave: Marinka 01/839-46-15, 041/841-058.

Od 27. do 30. aprila 2018. Odhod avtobusa iz Železnikov proti Begunjam, Radovljici in Kranju, nato pa bo do Vinice romarje pobiral v krajih, od koder bodo prijave.

Informacije še na <https://www.facebook.com/odmevizmedzregorja/> Odhod iz Medžugorja 30. aprila po jutranji sv. maši. Prijave: Jurij 041/515-070.

Od 29. aprila do 2. maja 2018. Odhod iz Ljubljane 29. aprila ob 6.00, prihod 2. maja zvečer. Duhovno vodstvo. Prijave in informacije: Petra 030/308-686.

Od 9. do 12. maja 2018. Za 6. seminar za obnovo življenja, romanje, namenjeno medicinskemu osebju, tistim, ki ne morejo imeti otrok, tistim, ki so izgubili otroka, ki podpirajo življenje, pro-life aktivistom, žrtvam nasilja ... Informacije: Petra 030/308-686.

Od 11. do 14. maja 2018. Odhod ob 4.45 z avtobusne postaje v Novi Gorici, ob 5.00 iz Rožne Doline. Prijave: Darko 0039-0481-32121 ali 051/893-654 in Ana 05/302-25-03. Prijava se šteje za sprejeto z vplačilom celotne cene. Slovenski državljani potujejo z veljavno osebno izkaznico.

MIR – Odmev Medžugorja

Naslov uredništva: Černetova 20, 1000 Ljubljana, e-pošta: revija.mir@gmail.com

Izdajatelj in založnik: Društvo Mir Slovenija, Černetova 20, Ljubljana

Uredništvo: Primož Krečič (odgovorni urednik), Mirjam Sterle (glavna urednica), Herman Kocjančič, Petra Černivec, Klavdija Jurišič, Marta Ciraj, Frane Pavlovčič, Marinka Turina, Tanja Tršan Vodopivec, Janez Ahačič, Andreja Pezdevšek.

Jezikovni pregled: Mirjam Sterle. **Oblikovanje:** Herman Kocjančič, Mirko Budimir. **Tisk:** Salve d. o. o., Rakovniška 6, 1000 Ljubljana.

Uredništvo si pridržuje pravico do krajšanja člankov in do izbora najprimernejših člankov za posamezno številko revije.

Dar za posamezno številko/posamezni izvod: 2 €. Dar za celoletno naročnino po pošti je 15 € za Slovenijo; za države EU je 20 €; za ostali svet pa 25 €. TRR za dar iz Slovenije: SI 56 0201 3025 9455 807 s pripisom DAR ZA MIR; za dar povsod iz tujine: IBAN SI 56 0201 3025 9455 807, BIC/SWIFT: LJBASIX.

Za naročanje ali objavljanje revije kličite od 16. do 21. ure: Frane 040/306-692, Petra 030/308-686 ali pišite na e-naslov: revija.mir@gmail.com

Stare številke revije si lahko ogledate na spletnem naslovu <http://www.medjugorje.si>

V skladu z dekretom papeža Urbana VIII. in uredbo II. vatikanskega koncila izdajatelj izjavlja, da nima namena prehitovati sodb Cerkev o naravi dogajanj in sporočil, o katerih pišemo v naši reviji. Ta sodba pripada le zanesljivi avtoriteti Cerkev, katero vsi avtorji popolnoma upoštevamo. Besede, kot so »prikazanje, čudež, sporočilo« in podobne, so tukaj del človeškega pričevanja posameznikov.

Dar za revijo 2€

29. maja 1986. "Dragi otroci! Danes vas vse vabim da bi v svojem življenju uresničevali ljubezen do Boga in do bližnjega. Brez ljubezni, dragi otroci, ne zmorete ničesar. Zato vas vabim, dragi otroci, da se ljubite med seboj. Samo tako boste lahko ljubili in sprejeli tudi mene ter vse tiste, ki prihajajo v vašo župnijo. Po vas bodo vsi začutili mojo ljubezen. Zato vas prosim, dragi otroci, že danes začnite ljubiti s tako gorečo ljubeznijo, s kakršno vas jaz ljubim. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu."

